

1

ก๊อบทีลิว

ฟู! ฉี่!

เนื้อสดที่วางลงอย่างบนกระทะร้อนส่งเสียง ความร้อนทำให้กลิ่นเนื้ออย่างผสมกับกลิ่นโรสแมรี่หอมพุ่งไปทั่วห้อง แต่ไม่นานแอนนิมอสก็สร้างลมอ่อนๆ พัดพาควันและกลิ่นออกไปทางหน้าต่าง ที่จริงเหนือเตาที่อยู่บนเคาน์เตอร์ครัวก็มีเครื่องดูดควัน แต่มันเก่ามาก เลยทำงานได้ไม่ดีเท่าที่ควร ระยะเวลาที่เขาต้องย่างเนื้อบ่อยๆ เลยจำเป็นต้องใช้วิธีนี้อยู่บ่อยครั้ง

แอ็ค!

ประตูห้องนอนเปิดออก ปกติแอ็คต้องไปเข้างานแล้ว แต่วันนี้เขาเพิ่งเดินออกมาจากห้องนอน พลังอำนาจ

"ส่ายนั้สวัสดี" แอ็คเอ่ยทักเจย์ที่ยืนพลิกเนื้ออย่างบนเตาอยู่

เจย์ไม่ได้หันมา แต่ร่างวิญญาณของเจย์ที่ยืนซ้อนร่างจริงของเขา กลับหันมา พร้อมๆ กับกิคมที่นั่งอยู่บนไหล่

"ส่ายนั้สวัสดี แอ็ค วันนี้ไม่เข้ากะเหรอ คีนสายเขียว" เจย์ในร่างวิญญาณตอบคำทักทาย

แอ็คไล่สายตามองเจย์ในร่างวิญญาณ ต่อไปที่กิคม แล้วไปจับที่

ร่างจริงของเจย์ ซึ่งทำหน้าที่พ่อครัวอยู่อย่างแข็งขัน พลางส่ายหน้า

"เอาจริงๆ นะ ยังไงฉันก็ไม่ชินที่นายทำเหมือนชีวิตอย่างนี้เป็นเรื่องปกติ"

ร่างวิญญาณเดินกลับเข้าร่างเจย์ แล้วเจย์ก็หันมาสบตาเพื่อน ก่อนจะยิ้มยี่มิให้

"ทำไมล่ะ"

"นายว่าฉันควรชินหรือ!" แอ็กย้อนถามเสียงดังขึ้น แล้วกวาดตามองไปรอบห้อง

เจย์หัวเราะ "ตกลงวันนี้นายลางานหรือ"

"เปล่า มาสเตอร์ทักทำให้ไปซื้อของที่ตลาดตอนเย็นนะ เลยให้ฉันเปลี่ยนไปเข้ากะดึก"

"หรือให้ไปช่วยไหม จะได้เอารถลากไป" เจย์เสนอตัว เพราะกว่าเขาจะเข้ากะก็ช่วงสามทุ่มโน่น ยังพอมีเวลา

"ได้ก็ดีมากเลย พอลูกค้ามาเข้าร้านเยอะ วัตถุประสงค์ก็ตั้งใจจะเป็นสองสามเท่าเลย แล้วพวกเด็กๆ ไปไหนล่ะ ปกติถ้านายอย่างเนื่อ เจ้าหนูอัสโมวจะต้องมาเกาะขานายไม่ปล่อยเลยไม่ใช่หรือ"

"คุณแฟนทอมพาบิมกับอัสโมวไปซื้อขนมข้างล่าง อีกเคี้ยวคงมา"

แอ็กเลิกคิ้ว "อีกแล้วหรือ"

เจย์หมุนตัวเดินไปที่ตู้เย็น พร้อมกับตอบว่า "ใช่ อีกแล้ว ตอนนี้ดูเหมือนทั้งบิมและอัสโมวจะชอบเล่นกับคุณแฟนทอมมากเลยนะ"

แฟนทอม ซิมปีสัน มารีซอร์ตั้งแต่เมื่อสามสัปดาห์ก่อน ทุกวันเขาจะมาเคาะประตู เพื่อขอเข้ามาเล่นกับบิมและอัสโมว แรกๆ สองปีศาจก็ทำท่าเหมือนไม่ยอมเล่นด้วย แต่เพราะแฟนทอมเอาปีศาจในสังกัดของเขามาร่วมเล่นเกมกระดานด้วย สุดท้ายก็เลยเล่นด้วยกันตลอดช่วงเวลาที่เขาไปทำงาน

"เด็กๆ ของนายก็ไม่ระวังตัวเลยเนอะ แฟนทอม ซิมปีสัน ขึ้นชื่อว่าป็นนักล่าปีศาจอันดับต้นๆ ของโลกเลยนะ" แอ็กเปรยอย่างกังวล

พร้อมกับกอดเครื่องแบบทำงานของช่วงเวลาศึก พลังเดินไปห้องน้ำ

"คุณแฟนทอมบอกว่ามาเพื่อศึกษาบิมนะ" เจย์แย้งไป แต่ละเหตุผลที่ไม่ได้บอกไว้ว่า เขามั่นใจว่า แฟนทอมไม่มีวันขโมยหรือลักพาตัวบิมนกับอิสโมวไปได้ นั่นเพราะเขายังจำได้ไม่ลืม ว่าบิโมอาละวาดหนักแค่ไหน ถ้าต้องอยู่ห่างจากเขา

"ตามใจนาย เออ พรุ่งนี้นายต้องไปสถานีตำรวจแล้วสินะ" แอ็กหันมาถาม ก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำ

"อ้อ ต้องไปรายงานตัวแล้วแจ้งกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ที่เลือกนะ"

"ฝากซื้อสมุดบันทึกกับปากกาไฮวีสเลสสีเขียวให้หน่อยสิ ร้านขายมันอยู่ในตลาดติดกับร้านถ่ายรูป มาสเตอร์วิกเนี่ยเหมือนจะมีนะ แต่สั่งการบ้านได้ไม่มึนเลย นี่ฉันยังต้องอ่านหนังสืออีกเป็นตั้ง"

เจย์หยิบสติกที่สุกแล้วออกจากกระทะ พลังตอบว่า "ได้ เอาอะไรอีกไหม"

"ไม่ละ ขอบใจ"

แอ็กเดินหายเข้าไปในห้องน้ำแล้ว เจย์จึงหันไปหยิบหม้อมาเตรียมน้ำซุ๊ป โดยเทน้ำสต็อกที่แอ็กเตรียมไว้ตั้งแต่เมื่อคืนใส่ลงไปครึ่งหม้อ

'สรุปจะเลือกกิจกรรมนั้นจริงอะ' กิติมถาม ขณะมองเจย์เร่งความร้อนของเขา

"ก็ต้องเลือกกิจกรรมนั้นแหละ เราโทร. ไปหลายที่แล้ว เขาก็บอกว่าคนเต็มแล้วนี่นา แต่ก็ดีนะเป็นกิจกรรมดีคาว ใช้เวลาน้อยกว่า จะได้ไม่รบกวนรุ่นพี่ให้ทำงานแทนนานด้วย"

'ข้าถึงบอกว่ามันเป็นแผนของพวกเขาขอปกินสัใจ ต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลแน่ๆ ไม่เซ็นเสียก็หมดเรื่อง'

เจย์ยกชามหมูสับมาไว้ข้างหม้อต้มน้ำสต็อกที่เริ่มเดือด จากนั้นปั้นหมูสับเป็นก้อน แล้วหย่อนลงในหม้อ

"แต่ผมทำผิดนี้...อ๊ะ! พวกอิสโมววิ่งเข้ามาแล้ว"

กิติมหันไปมองประตูแขวงหนึ่ง แล้วหันมามองเจย์ 'หุ!ไวกว่าข้าแล้วนี่'

เจย์เลิกคิ้ว แต่กิติมไม่พูดอะไรต่อ เพราะเสียงเท้ากระทบขั้นบันไดดังใกล้เข้ามา ครูเดียวประตูก็เปิดออก อัสโมววิ่งนำหน้ามาก่อน ตามด้วยบิมที่กระโดดคืบๆ ตามมา ปิดท้ายด้วยแฟนทอม

"สเท็ก!" อัสโมวร้องเสียงดังอย่างคึกใจ แล้ววิ่งตรงดิ่งไปที่จานสเท็ก หางของปีศาจน้อยแกว่งไกว ขณะมือเกาะขอบเคาน์เตอร์ถามว่า

"ของข้าหรือเปล่า"

"ใช่ครับ เอาไปวางที่โต๊ะนะ"

"เฮ้!" อัสโมวชูมือร้องเสียงดังอย่างสนใจ แล้วถือจานสเท็กเดินออกไป ขณะที่บิมกระโดดไปเปิดตู้เย็นออกอย่างรู้งาน เพราะแฉึกทำอาหารมังสวิรัตี่แซ่ตู้เย็นเอาไว้ให้บิม ทำครั้งหนึ่งก็กินได้ถึงสองมื้อ และบิมก็ไม่เกี่ยงเรื่องการกินอาหารแซ่เย็น เพราะรู้ว่าแฉึกเหนื่อยมากที่ต้องทำงานสองกะติดกัน ทั้งช่วยคุณทิดก้าเพื่อเรียนรู้ และยังต้องทำงานในกะมาสเตอร์ของตัวเองด้วย

'คงต้องหัดทำเมนูของแฉึกบ้างละ จะได้ไม่ต้องกวนคนอื่นมากไป' เจย์คิดอย่างเกรงใจเพื่อน

'เอาตัวเองให้รอดก่อนไหม' กิติมก่อนขอค ก่อนจะลอยตัวไปนั่งบนหัวของบิม แล้วมองแฟนทอมที่เดินเอาขนมปังมาวางบนเคาน์เตอร์

"เจ้าหนูสองคนนั้นบอกว่า นายชอบกินเจ้านี้ แค่อ้อทุกวันมันไม่เกินไปหน่อยหรือ"

เจย์มองแซนค์วิชแดงกว่าที่แฟนทอมดึงออกมาจากถุง แล้วคลี่ยิ้ม "ผมว่ามันก็อร่อยดีนะครับ"

"ไม่ใช่สำหรับฉันแน่ๆ ขอบใจที่ให้มาเล่นกับเจ้าหนูพวกนี้ทุกวันนะ"

"ไม่เป็นไรครับ ผมทำงานตลอด บิมกับอัสโมวก็กินเหมา" เจย์ตอบพลางหยิบถุงแห้ง ปลาหมึกแห้งใส่ลงไปในน้ำซุ๊ป เเร่งไฟให้น้ำเดือด จากนั้นก็นำขึ้นพักหย่อนลงไป

"แต่วันนี้คงเป็นวันสุดท้ายแล้วละ"

"จะกลับไปวาลการ์แล้วหรือครับ" เจย์หันมาถาม

"เปล่า ต้องไปสเปลเลีย"

คำว่า 'สเปลเลีย' ทำให้เจย์นึกถึงคุณค่าของโซอี้ ว่ากันว่า เมืองนั้นคืออาณาจักรของซิมปัสัน คนตรงหน้าก็เป็นซิมปัสันเหมือนกัน แต่จากกลางสังหรณ์ของเขา การกลับไปยังอาณาจักรของตระกูลตัวเองในตอนนี้คงไม่ใช่เรื่องปกติ

"เดินทางปลอดภัยนะครับ"

แฟนทอมมองหน้าเจย์นิ่งไปนิดหนึ่ง ก่อนจะหัวเราะ

"ถึงจะเริ่มชิน แต่ก็ยังตกลงอยู่ดี เวลาเห็นนายพูดด้วยสีหน้านิ่งอย่างนั้นนะ เจ้าหนู"

เจย์หันไปหรีไฟไนเตา เพื่อคัมซูปในหม้ออีกหน่อย แล้วหันมายิ้มรับคำพูดของแฟนทอม

"แฟนทอม! มาเล่นนี่กัน" อัสมัวร์ร้องเรียก แฟนทอมจึงผละจากเจย์ เดินไปหาอีกฝ่าย

เจย์จึงหันมาเก็บล้างเครื่องครัวที่ใช้ไป แล้วเก็บเข้าที่ ขณะไคยินเสียงเค็ๆ ทักทายแอ็กที่เดินออกจากห้องน้ำ แล้วแอ็กก็เดินเข้ามาในครัว เปิดหม้อคัมเพื่อชิมน้ำซูป

"ผมยังไม่ได้ปรุงอะไรเพิ่มเลยนะ" เจย์หันไปบอก

"แค่นี้ก็อร่อยแล้ว พักเนี่ยมาจากไร่เราเอง คัมแล้วน้ำซูปหวานมากเลย คุณวิทปลูกยังโนะ ถึงได้ปลูกของทุกอย่างที่ต้องการขึ้นในไร่เอพริลไค้เนะ" แอ็กบอก พลังซ้อนฟองที่ลอยเต็มผิวน้ำซูปออก

"นั่นสินะ" เจย์เห็นด้วย เขาเองก็สงสัยเหมือนกัน

พอแอ็กซ้อนฟองหมด เจย์ก็เก็บล้างเสร็จพอดี แอ็กเลยพูดต่อว่า "นายไปอาบน้ำเปลี่ยนชุดเถอะ"

"อ้อ ฝากคุณัมบนเตาคัวยนะ"

"ได้เลย"

เจย์เดินเข้ามาในห้องนอนเพื่อหยิบเครื่องแบบ พอหันไปมองเตียงซึ่งแอ้งและเหล่านีศาจน้อยของเขาตกลงกันว่า เวลากลางคืนเตียงนั้นจะเป็นที่ของอัสโมวกับบิม ส่วนตอนกลางวันยกให้เป็นของแอ้ง ชายหนุ่มก็ยิ้มออก ชีวิตเขาในช่วงนี้แม้จะอีกทีกไปหน่อย แต่ก็ป็นชีวิตที่ดีกว่าตอนเขาเพิ่งตื่นนอนมากโข

‘วันนี้ก็เป็นอีกวันที่คืนะ’ เจย์คิดแล้วเดินออกจากห้องนอนไป

คล้อยหลังเจย์ กิติมที่น่าจะอยู่บนหัวของบิม ก็ไปปรากฏตัวขึ้นตรงหน้าชั้นหนังสือในห้องนอน กิติมยืนอยู่ตรงนั้นไม่นาน ร่างของซีโรที่ก่อปรชันด้วยตัวอักษรก็มาปรากฏตัวอยู่ข้างเขา

"อยากได้อะไรเธออร์กิติม" ซีโรถาม

กิติมยกมือขึ้นกอดคอ แล้วหันไปมองหนังสือเล่มหนึ่ง ซีโรจึงมองตาม

"เจ้าจะให้ข้าเอาลังที่บรรจุซาคาร์นั้นออกมาเธอ"

กิติมยังคงมองมันนิ่ง ซีโรเลยพยักหน้า

"ข้าน่าจะรู้ ข้าน่าจะรู้"

เสียงพึมพำของซีโรยังคงอยู่ พร้อมๆ กับที่หนังสือเล่มนั้นลอยออกมาจากชั้นหนังสือ หน้าหนังสือเปิดออก แล้วลึงใบที่เคยบรรจุซาคาร์ไว้เต็มลึงก็ผุดออกมา ก่อนจะลอยไปวางบนเตียง

"มันยังเหลืออะไรอยู่ในนั้นอีกเธอ" ซีโรถาม ทั้งที่รู้ว่ากิติมจะไม่ตอบ

กิติมเป็นเอเทมมูที่ไม่พูด แต่ระยะหลังกิติมต้องอยู่ในรูปลักษณะของ เจย์ สก็อต เมื่อพุคริมฝีปากก็จะขยับ ซีโรจึงพอเข้าใจว่า อีกฝ่ายกำลังพูดอะไร แต่ถ้าเป็นในรูปลักษณะแบบนี้ เขาก็ไม่อาจเดาใจเอเทมมูแห่งผืนดินได้

กรีก!

เสียงสลักภายในลึงคังขึ้น พร้อมกับที่ฝาลึงเปิดออก จึงเผยให้เห็นว่า ภายในลึงว่างเปล่า ตั้งแต่กิติมส่งลึงใบนี้มา ไม่ต้องรอให้เจย์ส่ง

บิมซึ่งเห็นล้งไบน์ก่อนใครก็สั่งให้อัสไมวกินปีศาจในซาการีไปจนหมด พอเขาแจ้งเรื่องนี้กับกิดิม กิดิมก็สั่งให้เขาเก็บรักษาล้งไบน์ไว้

"ได้เวลาคืนร่างจริงแล้วสินะ" ซีโรเอ่ย

กิดิมไม่ตอบ เขากางมือออก แล้วควั่นสีขาวจางๆ ก็ลอยออกจากผิวของเอเทมมูแห่งผืนดิน จากนั้นร่างเล็กของกิดิมก็ถอยห่างออกจากกลุ่มควันอย่างรวดเร็ว พร้อมกับใช้พลังปิดฟาล้งไบน์นั้นลง

กึก!

กุกกักๆ

ล้งที่เพิ่งปิดสนิทหนึ่งได้ไม่ถึงเสี้ยววินาทีก็เริ่มขยับ จากล้นน้อยๆ แล้วแรงขึ้นเรื่อยๆ เหมือนมีใครเขย่าเพื่อคลุกของที่อยู่ในล้งให้เข้ากันดี ไม่นานมันก็หยุด แล้วลอยขึ้น จากนั้นหมุนรอบตัวเองด้วยความเร็วสูงพร้อมๆ กับหดเล็กลงเรื่อยๆ

วู้ง!

เมื่อมันหยุดหมุน สิ่งที่ปรากฏคือ...

วู้ง!

ล้งไบน์นั้นได้หดลงจนกลายเป็นก้อนกิมอริสโคนสีค่าที่มีอักษรฐนสีทองสองตัวสลักอยู่คนละด้าน และในจังหวะที่มันนิ่งสนิท กิดิมก็หันมาสบตาซีโร แล้วทั้งคู่ก็หายตัวไป เป็นเวลาที่เจย์เปิดประตูห้องเข้ามาพอดี

ดวงตาสีน้ำเงินของเจย์จ้องกิมอริสโคนก้อนนั้น เขานิ่งไปชั่วแวบหนึ่ง ก่อนจะปิดประตูห้อง เดินมาที่เตียงนอน แล้วยื่นมือไปรองข้างใต้มัน

ตุบ!

ก้อนกิมอริสโคนสีค่าร่วงลงสู่มือเจย์ พร้อมกับสัมผัสอันแผ่วเบา เมื่อกิดิมนั่งลงบนหัวเจย์

'Hagalaz' กับ...Naudiz²'

"ทั้งสองคำนี้อยู่ในกลุ่มตัวอักษรไฮม์คัลล์ เป็นรูนแห่งการป้องกัน แต่ผมไม่เคยเห็นมันถูกสลักไว้บนกิมอริสโคนก้อนเดียวกันเลย มันจะเกิด

อะไรขึ้นหรือครับกิม"

'ไม่รู้'

เจย์ถอนหายใจ แล้วเมื่อเขาหยิบหินก้อนนั้นจะหย่อนใส่กระเป๋านี้วที่สวมแขวนเงินวงที่อัสโมวให้ไว้ตั้งแต่เจอกันครั้งแรกก็กระทบกับหินนั้นพอดี

เจย์เกิดความรู้สึกแปลกประหลาดที่บรรยายไม่ถูก ชายหนุ่มเอะใจต้องก้มมองแหวนที่นิ้ว

'लगसंश्रुनंनंहरु' เจย์คิด และคาดว่าสิ่งที่จะทำให้เขาต้องใช้กิโมริสโตนี่ น่าจะเกี่ยวกับอัสโมว เลยเปรยว่า "เกี่ยวกับอัสโมวหรือครับ"

'เดี๋ยวกูรู้เองละน่า ถ้ายังไม่ออกไป เดียวเข้างานสายนะ' กิติมเตือน

เจย์เลยเงยหน้ามองนาฬิกา และรีบหมุนตัวเดินออกจากห้อง เขาเจอแอ็ก อัสโมว และบิมนั่งรอกินอาหารอยู่

"อ้าว คุณแฟนทอมล่ะ"

"พี่คามิโอม่าเชิญให้ไปที่ชั้นคาเฟ่เมื่อกี้ เห็นว่ามาสเตอร์มูซอลอยากคุยด้วย"

"หรือ"

"เจย์! นิ่งเร็ว ขำหิวแล้ว ถ้าข้ากินก่อน อย่ามาโกรธข้านะ" อัสโมวร้องเรียก พลางตีมือลงบนเก้าอี้ตัวที่ว่างอยู่ข้างๆ เจย์เลยเดินไปนั่งลง อัสโมวจ้องมองเขาเหมือนรอคอย ชายหนุ่มก็เลยชักอาหารเข้าปากไปคำหนึ่ง อัสโมวจึงเริ่มจัดการอาหารตัวเองอย่างหิวสุดๆ

'จะเกิดอะไรขึ้นกับอัสโมววันนี้हरु' เจย์ครุ่นคิด ขณะมองอัสโมวกินสแต็กอย่างเอร็ดอร่อย จนกระทั่งบิมสะกิด

¹ ฮากาลาซ (Hagalaz) เป็นอักษรรูนแห่งพายุหิมะ การชะงักงัน ช่องทางรอดหรือโอกาส เทียบได้กับตัวอักษร H ในภาษาอังกฤษ

² นูดิซ (Naudiz) เป็นอักษรรูนแห่งความทุกข์ ความโศกเศร้า สิ่งที่น่าเป็นต้องเกิด อุปสรรค เทียบได้กับตัวอักษร N ในภาษาอังกฤษ

"เจ้าไม่รีบกินเหรอ"

เจย์หันมามองผีดิบตัวเล็ก แล้วพยักหน้า

"กินสิ วันนี้ฝากบิมนูแลอัสโมวด้วยนะ"

"แน่นอนอยู่แล้ว แต่วันนี้ขอออกไปข้างนอกหน่อยนะ จะสอนอัสโมวใช้พลัง" บิมนูรับคำและเอ่ยขออนุญาต แล้วมองเจย์อย่างรอคอยเหมือนต้องการให้เขาอนุญาต เจย์เลยอนุญาต เพราะรู้ว่าถ้าเขาไม่พูดอนุญาต อัสโมวก็จะไม่ทำ

"ได้สิ" เจย์ตอบแล้วเรียกกิคิมในใจ

'กิคิม'

'ข้าไม่ตามไปเผื่อให้เค็ดขาด' กิคิมปฏิเสธทันที

'ฉันให้คุณแอนนิมอสไปแทนนะครับ'

'เฮอะ เจ้าสองตัวนี้มันไม่ใช่เด็กแล้วนะ อย่าโหม้มมากได้ไหม'

กิคิมไม่ได้ห้าม นั่นก็เพียงพอแล้ว เจย์รู้ว่ากิคิมใจดี เพราะงั้นเขาจะไม่พูดหรือกว่า เอมเมอแห่งผืนดินปากไม่ตรงกับใจแคไหน

'ไม่พูดก็ดีแล้ว อย่าคิดสิ มันน่ารำคาญ' กิคิมบอกอย่างรู้ทันแล้ว จางหายไป

เจย์หัวเราะเบาๆ จนเอ็กเล็กคิ้วเป็นเชิงถามว่าทำอะไร แต่เจย์ไม่ตอบ เมื่อกินเสร็จก็สั่งให้บิมนูกับอัสโมวเก็บล้าง แล้วเขากับเอ็กก็เดินออกจากห้องพักไป

"เรียกฉันมา จะฝากของถึงโรนัลหรือไง" แพนทอมถามขึ้น ขณะเดินมาใกล้มุซอลที่ยืนเฝ้าหน้ามืองทองฟ้า ใกล้เทศกาลยูลแล้ว ฟ้าจึงมืดเร็ว ช่วงเวลากลางคืนก็ยาวนานขึ้น นั่นดูเป็นเรื่องดีสำหรับผู้ใช้ศาสตร์โมนาเซีย แต่ก็ป็นข่าวร้ายด้วยเหมือนกัน เพราะฝ่ายตรงข้ามที่วางแผนร้ายอยู่ก็เป็นผู้เชี่ยวชาญศาสตร์นี้

"แค่ข้อมูลที่นายเผ่าสังเกตชีวิต เจย์ สก็อต ก็พอจะเป็นของฝากชิ้นโตให้โรนัลได้แล้วมั้ง" มุซอลเอ่ยอย่างรู้ทัน พร้อมหันไปสบตาแพนทอม

"แล้วมีอะไร" คนเป็นน้องชายถามเข้าประเด็น เพราะเขาเองก็มีเรื่องต้องจัดการก่อนออกจากวิซเซอร์เหมือนกัน

"ฉันอยากรู้ว่า โรนัลดิคจะทำอะไรกับเจย์"

แฟนทอมเล็กคิ้ว "อยากให้ฉันเป็นสายลับสองหน้าเหรอ ไม่เอา่น่าพี่ชาย ฉันไม่อยากตายตอนจบ"

มุมปากของมูซอลยกขึ้นน้อยๆ "ความตายไม่น่ากลัวหรอก สิ่งที่น่ากลัวกว่าคือ คนที่ยังไม่ตาย"

คำพูดนั้นทำให้คนที่คิดจะพูดเล่นต่อหยุดไปทันที เขาสัมผัสได้ว่าพี่ชายต่างพ่อคนนี้ต้องกำลังวางแผนอะไรสักอย่าง เพื่อเหตุไม่คาดฝันไว้แล้ว

"นายอยากให้สืบอะไร"

มูซอลหมุนตัวมาเผชิญหน้ากับแฟนทอมเต็มตัว แล้วพูดว่า "ฉันอยากรู้ว่า ซิมป์สันมีปฏิกริยาอย่างไรกับแผนการนั้นของฮอปกินส์"

"มันเป็นข่าววงใน เขาจะรู้เหรอ"

"รู้สิ คนอย่าง โรนัล ซิมป์สัน ต้องรู้เรื่องที่น่ารู้แน่ อาจจะรู้มากกว่าฉันซ้ำ"

แฟนทอมยกไหล่

"ได้ ถ้าสืบได้ก็จะสืบให้ ถือเป็นค่าที่พิกแล้วกัน ไปก่อนนะ"

"มีอีกอย่าง"

คนที่หมุนตัวจะเดินห่างไปชะงักเท่า แล้วหันมาถาม "อะไร"

"ฝากวางคอกไม้บนหลุมศพแม่ให้ด้วย"

แฟนทอมสบตาพี่ชายนิ่ง ขณะที่มูซอลเอ่ยต่อว่า

"นายกัปตันสเปกเลียช่วงนี้ก็เพราะเหตุผลนี้ไม่ใช่เหรอ"

2

ลงกะเปียบ

"โซอี้ก็ต้องไปสเปเลเลียเธอ" เจย์ถามอย่างแปลกใจ เมื่อเพื่อนสนิทบ่นว่า ต้องเก็บกระเป๋าคว่น
โซอี้หน้ามู่ย ขณะช่วยเก็บจานอาหารของลูกค้าที่กลับไปแล้วใส่รถ
เข็น

"ก็โซนี่ละสิ ก่อนถึงยูลทุกคนในซิมบัสตันต้องกลับไปสเปเลเลีย นี่
บังคับนะ ไม่ใช่ทางเลือก"

เจย์เลิกคิ้ว แล้วหันไปมองมาสเตอร์มูซอลที่กำลังใช้การทำงานเครื่องคัม
ค็อกเทลสีรุ้งให้แก่ลูกค้า การแสดงของมาสเตอร์เรียกเสียงปรบมือและ
ออร์เคอรัได้มากมาย

ร้านวิทาเรียที่รวมที่ปกติจะให้ลูกค้าเข้ามากินอาหารในร้านได้ตาม
จำนวนโต๊ะที่มี มีเพียงช่วงเวลาที่มาสเตอร์แต่ละคนแสดงฝีมือเพื่อรังสรรค์
เครื่องคัมเท่านั้น ถึงยอมให้ลูกค้าที่ซื้อเครื่องคัมพิเศษประจำวันนั้นได้
เข้าชมและกินอาหาร แม้ต้องยืนกินก็ตาม ช่วงเย็นของมาสเตอร์มูซอล
เป็นช่วงเวลาเดียวที่มีคนยืนเต็มทุกวัน และไม่เคยลดลงเลย

'แล้วมาสเตอร์มูซอลต้องไปหรือเปล่านะ' เจย์ครุ่นคิดอย่างใจลอย
"นี่! ฟังฉันอยู่ไหมเนี่ย"

"ฟังสิ แล้วเธอจะเดินทางเมื่อไร"

"คืนนี้เลย กลับพร้อมคุณตานะ เพราะฉันฉันจะอยู่ทำงานได้ไม่จบกะนี้นะ" โซอี้ตอบด้วยน้ำเสียงเสียดายที่เธอไม่ได้ทำหน้าที่จนครบเวลาทำงาน

เจย์เหลือบมองโต๊ะสำหรับลูกค้าสองคน แต่ โรนัล ซิมป์สัน ได้สิทธิพิเศษนั่งโต๊ะนั้นเพียงคนเดียวมาตั้งแต่เจย์พบเขาครั้งแรก ก่อนหน้านี้เขาสงสัยอยู่ว่า ทำไมคุณตาของโซอี้จึงได้รับสิทธินั้น แต่ตอนนี้เขาไม่สงสัยอีกแล้ว เพราะแม้เขาจะมองไม่เห็นว่ามีอะไรหรือใครนั่งอยู่ตรงข้ามชายชรา แต่เขาก็รู้สึกถึงมันได้

'โอพลังงานที่คล้ายกับคุณคาร์เนซีล'

หากเขาไม่ใช่โอเกินไป สิ่งมีชีวิตในโลกเวทมนตร์ที่เขาองไม่เห็น แต่ยังรู้สึกถึงได้มีเพียงอย่างเดียวเท่านั้นคือ ภูตอากาศ และสมมติฐานนี้ก็ยังสมเหตุสมผลมากขึ้น เมื่อโรนัลสั่งอาหารสำหรับสองคนเสมอ ที่สำคัญอุปกรณ์บนโต๊ะอาหารก็ต้องจัดสองที่เช่นกัน

"ก็คิดแล้วนี่ ไม่ต้องนั่งรถเมลไปเอง" เจย์เอ่ย พลังเข็นรถขนของไปที่ลิฟต์ส่งของ ก่อนจะถามต่อว่า "แล้วจะกลับเมื่อไร"

"ปกติมันมีงานเกือบสองอาทิตย์ แต่ฉันกะว่าจะขอกลับก่อน ยังไงฉันก็เข้าร่วมพิธีในช่วงท้ายไม่ได้อยู่แล้ว" โซอี้ตอบ พลังยกกระเช้าขนมที่ส่งขึ้นมาใหม่ออกจากลิฟต์ก่อน ขณะเจย์ยกจานที่ต้องส่งลงไปล้างข้างล่างลงไปแทนที่กระเช้าขนม

"อ้าว ไม่ใช่งานนั้นควรมนุษยาคิเฉยๆ เหรอ"

โซอี้ส่ายหน้า แต่เพราะต้องวุ่นอยู่กับการลำเลียงขนมออกจากลิฟต์ มาจัดใส่ในรถเข็นอย่างต่อเนือง เลยไม่ได้พูดอะไรต่อ และพอดีกับโรนัลเรียกเก็บเงิน โซอี้จึงหันมาส่งสายตาลากับเจย์ แล้วเดินตามคุณตาของเธอลงจากชั้นสองของร้านน้ำชาไป

เจย์ทำงานต่อจนหมดเวลาของกะนี้ เหล่ารุ่นพี่และมาสเตอร์ประจำกะเย็นก็จากไป แล้วเธอก็มาปรากฏตัวที่หน้าประตูร้าน เพื่อเชิญลูกค้า

ที่สั่งอาหารสำหรับช่วงเวลากะดิกให้เข้ามาในร้าน เจย์ได้ยินเสียงเคาะขึ้นบันไดมา และจำได้ว่าเป็นจังหวะการเดินของแอ็ก เขาจึงเร่งเดินรถที่ขนาบซ้ายขวาสุดสุดท้ายที่เก็บมาของช่วงเวลากะเย็นไปยังลิฟต์ เสร็จแล้วจึงเดินผ่านเคาน์เตอร์ไปพักหายใจ และเอ่ยลามาสเตอร์วิก

"ผมไปก่อนนะครับ"

ลามาสเตอร์วิกเงยหน้าจากมือที่กำลังรินน้ำชาสีทองใส่แก้วทรงสูง ซึ่งมีไซรัปสีแดงเข้มอยู่ที่ก้นแก้ว พลังพูดว่า

"คิกๆ ไม่ใช่เวลาที่คินะ"

เจย์เลิกคิ้ว แต่ลามาสเตอร์วิกก็มกลมดูระดับน้ำชาในแก้ว เขาเลยไม่ถามต่อ และเดินไปที่ประตูร้าน ส่วนอีบินหลังจากเชิญลูกค้าไปนั่งโต๊ะหมดแล้ว ก็จะเดินกลับมาประจำที่หน้าประตูทางเข้า จึงเดินมาหาเจย์และถามว่า

"พรุ่งนี้จะไปสถานีตำรวจใช่ไหมเจย์"

"ครับ พี่อีบินอยากได้อะไรแถวนั้นไหมครับ"

อีบินยักไหล่ พลังมองแอ็กที่เริ่มเสิร์ฟอาหาร

"ไม่ละ ว่าแต่ ตกลงนายเลือกกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์อะไร"

เจย์เริ่มออกเดินไปที่ประตูพร้อมกับอีบิน เพราะชุดที่เขาใส่อยู่ดูไม่ค่อยเหมาะกับการตกแต่งร้านของช่วงเวลากะดิกเท่าไร พลังตอบว่า

"ก็พยายามเลือกงานที่ทำในวิชชอร์ครับ ไม่อยากเดินทาง เลยเลือกกิจกรรมให้เล็กน้อย สุดท้ายเลยตัดสินใจลงทะเบียนในกิจกรรมเก็บขยะรอบชายหาดเป็นกิจกรรมแรก"

"แล้วคิดเป็นเวลาเท่าไร"

"สิบสองครับ ตามโปรแกรมบอกว่า ทำงานวันละสองชั่วโมงเป็นเวลาสามวันคือ จันทร์ พุธ ศุกร์ แต่ต้องไปเลือกช่วงเวลาที่สถานีตำรวจตอนลงทะเบียน"

"มันก็แค่หกชั่วโมงนี่ ทำไมนายบอกว่าสิบสองชั่วโมง"

"อ้อ มันเป็นกิจกรรมพิเศษที่ได้เวลาคูณสองนะครับ" เจย์ตอบ

ธิดินมองหน้ารุ่นน้องยิ้มๆ เหมือนไม่ได้ต้องการฟังคำตอบของเจย์
อย่างจริงจังเท่าไร

"ผมตอบไม่ตรงคำถามหรือเปล่าครับ" เจย์ถามอย่างไม่แน่ใจ ธิดิน
จึงส่ายหน้า

"ไม่ละ นายก็ตอบไม่ผิดนี่ ไปพักเถอะ เจอกันตอนตีสาม"

เจย์ก็อมสักระให้รุ่นพี่แล้วเดินลงบันไดไป แต่เขาเดินลงไปเพียง
ไม่กี่ก้าว สมองที่อาจจะประมวลผลเข้าไปหน่อยของเจย์ก็เริ่มสะกิดใจถึง
บางสิ่งที่ดูแปลกประหลาดเหล่านั้นได้

*'เอ เราต้องไปเลือกช่วงเวลาทำงานที่สถานีตำรวจ และกิมก็บอก
ว่า มันไม่ชอบมาพากลเท่าไร ต้องมีอะไรซ่อนอยู่สักอย่าง เมื่อก็มาสเตอร์
ริคยังบอกอีกว่า คึกๆ ไม่ใช่ช่วงเวลาที่ดี เอ...หรือว่า...'*

เจย์คิดมาถึงตรงนี้ ก็ส่ายหน้าตัดความกังวลนั้นไป "คงไม่เป็นไร
หรอกมั้ง"

ใช่ เจย์คิดอย่างนั้น แต่ว่า...

"นี่เป็นแฟ้มลงชื่อเข้าทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์นะคะ..." เจ้า-
หน้าที่ตำรวจสาวแสนสวยที่เจย์เห็นออร่าสีเขียวอยู่รอบตัวเธอเอ่ยขึ้น
พร้อมวางแฟ้มสีแดง คำ และขาวลงตรงหน้าเจย์

"แฟ้มสีแดงคือรอบการทำงานในวันจันทร์ พุธ ศุกร์ แฟ้มสีคำคือ
รอบการทำงานในวันอังคาร พฤหัส เสาร์ รอบการทำงานในสองแฟ้มนี้
ทำงานวันละสองชั่วโมง คุณสามารถเลือกช่วงเวลาที่ต้องการได้ หนึ่งวัน
มีสิบสองกะ จะทำงานกะไหนก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นเวลาในกะเดียวกัน
แต่ห้ามทำงานเกินวันละกะ..." ดวงตาสีส้มแดงของนายตำรวจสาวเหลือบ
มองเจย์ด้วยสายตาสอบถามว่า ฟังตามทันไหม

เจย์จึงตอบว่า "ครับ"

เมื่อได้ยินคำตอบ ตำรวจสาวก็พูดต่อ

"ส่วนแฟ้มสีขาว สำหรับคนที่ไม่ชอบมาบ่อหยๆ เป็นการทำงานใน

วันอาทิตย์ ทำกะละสามชั่วโมง เป็นเวลาสองสัปดาห์ แต่ไม่สามารถเลือกเวลาทำงานได้ จะมีจดหมายไปแจ้งให้ทราบเมื่อมีคนไม่พอ โดยเรียกคนที่ขึ้นทะเบียนไว้ไปทำตามลำดับ"

เจย์เลิกคิ้ว ขณะมองที่แฟ้มงานสีขาวแล้วนั่งไป ร่ายละเอียดเรื่องการลงทะเบียนทำงานและตารางเวลาเหล่านี้ไม่มีอธิบายไว้ในคู่มือที่ให้เลือกประเภทกิจกรรม และเจย์ก็ไม่ทันนึกว่า เขาควรโทร. ไปสอบถามศูนย์บริการข้อมูลตามที่เอกสารแจ้งไว้

'ถ้าทำงานแค่วันอาทิตย์ก็น่าจะดี ไม่ต้องลาหยุดงานบ่อย และช่วยลดการลางานได้ด้วย' เจย์คิด

'อะไรมันจะง่ายขนาดนั้น' กิติมที่นั่งอยู่บนหัวเจย์ท้วงขึ้น

เจย์คิดว่าเพราะกิติมเป็นห่วง เลยอาจมองโลกในแง่ร้ายเกินไป

'เฮอะ ข้ามองตามความเป็นจริงต่างหาก'

ชายหนุ่มมอมยิ้มเมื่อกิติมตอบโต้

"ถ้าผมเลือกลงทำงานในวันอาทิตย์ แล้วไม่ได้รับจดหมายเรียกให้มาทำงานสักที จนครบกำหนดเวลาที่บังคับว่าต้องทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ จะเป็นอะไรหรือเปล่าครับ"

ตำรวจหญิงเลิกคิ้ว แล้วเปิดไปที่หน้าแรกของแฟ้ม เผยให้เห็นแผ่นกระดาษที่ขาวโพลนไร้ชื่อของผู้ที่มาเข้าคิวจองเวลาไว้

"ไม่มีทางเป็นอย่างนั้นได้หรอก คุณสก็อต เพราะคนที่เลือกลงทะเบียนทำงานในแฟ้มสีขาวนี้มีไม่มาก ก็อย่างว่านะคะ ไม่มีใครอยากทำงานวันอาทิตย์หรอก"

เจย์พยักหน้าอย่างเข้าใจ เขาเป็นห่วงแต่ว่า จะเก็บชั่วโมงทำงานไม่ได้ครบก่อนหมดเวลาที่กำหนดเท่านั้น นี่ถ้าข้อกำหนดไม่ได้กำหนดว่าเขาต้องทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์อย่างน้อยสองกิจกรรมที่ไม่ซ้ำกันขึ้นไป เขาก็อยากลงชื่อทำกิจกรรมนี้ไปให้ครบเวลาที่กำหนดเลย

"งั้นผมเลือกลงชื่อทำกิจกรรมนี้ในวันอาทิตย์ครับ" เจย์ตอบ แล้วรีบดึงแฟ้มสีขาวมาลงชื่อ แต่พอจะเขียนที่อยู่เพื่อให้ติดต่อแจ้งเขา กลับ

ไม่มีช่องให้เขียนเลย เจย์จึงเงยหน้าขึ้นถามว่า

"เอ่อ แล้วผมจะเขียนที่อยู่ให้ติดต่อกลับตรงไหนครับ"

ตำรวจหญิงทาบมือลงบนปกแฟ้ม ชื่อของเจย์ก็ลอยขึ้น แล้วกลายเป็นลูกบอลสีแสดขนาดเท่าลูกปิงปอง ในลูกปิงปองสีแสดปรากฏอักษรตัวเล็กที่หมุนตัวอยู่ ก่อนจะหมุนช้าลงๆ แล้วกลายเป็นตัวเลข ตำรวจหญิงคนนั้นดูตัวเลขอยู่แวบหนึ่ง แล้วก็มองเขียนเวลาและวันที่ พลางพูดว่า

"คุณมาได้จังหวะจริงๆ เดือนธันวาคมเป็นเดือนที่มีคนทำงานน้อย แล้วคุณเป็นช่วงเทศกาลเผานาฬิกาอีก ขยะคงล้นหลามเลยละ"

"เผานาฬิกาเหรอครับ" เจย์ถามทวน ขณะก็มองไปอ่านวันที่ที่ตำรวจคนสวยเขียนไว้

'วันอาทิตย์ที่ 17 กับ 24 ธันวาคม เวลา...'

"Burning the Clock เทศกาลเผาโคมของอังกฤษนะ สภาเมืองเราเห็นดีว่า ควรเอาไปโปรโมตการท่องเที่ยว มีจัดประกวดทำโคมไฟรูปร่างนาฬิกาด้วย"

"ฟังดูน่าสนใจครับ"

ตำรวจสาวยกไหล่ "ก็สนุกเหมือนกับทุกเทศกาลของเมืองเรานั่นแหละ แต่ขยะจะเยอะสุดๆ เพราะทุกคนแห่กันมาตี๋มกีนกันอยู่ริมทะเลสนุกสนานกันตั้งแต่เช้ายันข้ามคืนไปเลย วันต่อมาก็เลยกลายเป็นนรกของคนเก็บขยะนะสิ"

"อากาศหนาวผู้คนคงอยากผิงไฟกัน" เจย์เอ่ยสิ่งที่คิดออกไป

"คงใช่มั้ง เอละ..." คุณตำรวจตอบและเซ็นชื่อกำกับต่อท้ายเวลาแล้วเงยหน้า จากนั้นยื่นด้านหนึ่งของลูกปิงปองไปทางหน้าผากเจย์ ลูกปิงปองพลันแตกสลาย จนหญิงสาวผู้ยื่นมือไปแตะต้องเลิกคิ้ว

"สมกับเป็นผู้ชนะโลดก็อดนะเรา" พูดยบ เธอก็หันไปพิมพ์ข้อความบางอย่างลงคอมพิวเตอร์ แล้วส่งพรินต์การ์คที่มีรหัสเป็นบาร์โคดออกมา

เจย์ยกมือแตะหน้าผาก เขาไม่รู้สึกละอะไร หรือแรงปะทะใดๆ เลย แคได้ยินเสียงพล้งแตกกระจายไปอย่างรวดเร็ว

'หรือมันจำเป็นต้องให้เจ้าลูกปิงปองพลั้งนั้นมาโดนตัวนะ' เจย์คิด

"มารายงานตัวที่ซุ้มประชาสัมพันธ์ก่อนเวลาเริ่มงานอย่างน้อยสิบห้านาทีนะ จะมีคนมาสอนงานให้ อย่าลืมเอาการ์ดใบนี้มาด้วย ถ้ามันหาย ค่อยให้คุณทำงานจนครบเวลา ระบบก็จะไม่บันทึกข้อมูลให้"

เจย์รับการร่ำมาดู แล้วก็ต้องอุทานในใจ 'ห้าทุ่มถึงสี่สอง...อย่างนี้เรียกว่าคึกหรือเซ้ากันนะ'

"เข้าใจไหม" ตำรวจสาวย้ำ

"ครับ" เจย์เงยหน้าขึ้นตอบ

ตำรวจสาวยิ้ม แต่ก่อนเธอจะพูดอะไร ก็มีคนเกาะประตูห้องทำงานของเธอ แล้วฮัลฟี่ก็เปิดประตูออก

"ขออนุญาตครับ คุณโพลีซ่า"

"ถ้าเปิดเข้ามาเลยอย่างนั้น ไม่ต้องขออนุญาตก็ได้มั้ง ฮัลฟี่ เกิดฉันแก๊ตอยู่จะทำยังไง"

"โชคดียุ่ที่ตอนนี้เป็นเวลางาน เพราะงั้นคุณคงไม่ถอดเสื้อผ้าแน่ๆ"

"นั่นมุขใช่ไหม"

มุมปากของฮัลฟี่ยกขึ้นเล็กน้อย

"ถ้าคุณขำสักหน่อยก็จะดีมาก วันนี้ยังไม่มีใครขำมุกของผมเลย"

เท่านั้นเอง โพลีซ่าก็หัวเราะว่า "เข้ามาๆ มีอะไรพ่อหนุ่ม"

เจย์มองตำรวจทั้งสองสลับกัน ตั้งแต่เห็นออราลีเซียวอยู่รอบตัว คุณตำรวจคนนี้ เขาก็นึกแล้วว่า เธอคงเป็นแม่มด และฟังจากการพูดคุยของทั้งคู่ ก็ยิ่งน่าแปลก คุณเหมือนคุณโพลีซ่าจะอายุมากกว่าคุณฮัลฟี่

'แหม คนเรานี้ดูจากรูปร่างหน้าตาไม่ได้สินะ'

"ผมไม่ได้มีเรื่องจะคุยกับคุณหรอกครับ แต่มีกับเจย์"

โพลีซ่าหันมามองเจย์ แล้วพยักหน้า

"เสร็จแล้วละ ฉันท่อักบัตริให้เรียบร้อย ตอนนี้จะเอาตัวไปไหนก็ได้เลย"

เมื่อได้ยินอย่างนั้น เจย์ก็ลุกขึ้นค้อมศีรษะให้ผู้สูงวัยกว่า แล้วหัน

มามองฮัลฟิอย่างขอความเห็น ฮัลฟิเลยชี้ไปที่ประตู พร้อมเอ่ยลาเจ้าของห้อง

"ไปก่อนนะครับ"

โพลีซ่านั่งลงบนเก้าอี้ แล้วพิมพ์งานของเธอต่อ ขณะที่สองหนุ่มเดินออกจากห้องไป

"คุณฮัลฟิมีอะไรกับผมหรือเปล่าครับ"

ฮัลฟิพาเจย์เดินไปยังห้องทำงานของเขา เมื่อปิดประตูห้องลงก็พูดว่า

"จำจดหมายของสเปรนเจอร์ที่นายบอกว่า นายคนก่อนที่จะคืนขึ้น มาแปลไว้ได้ไหม"

เจย์พยักหน้า เขาจำมันได้ดี และมันน่าจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ฮอปกินส์ตามล่าเขา มาสเตอร์เกลคาบบอกว่า มันคือจดหมายที่แปลมาจากเนื้อหาของจดหมายฉบับจริง ตอนนี้มาสเตอร์เคียคี่เลยเป็นคนเก็บไว้เอง จนถึงตอนนี้เจย์ก็ยังนึกไม่ออกว่า เขาคนเดิมไปได้จดหมายนั้นมาได้อย่างไร แล้วมันเกี่ยวกับที่เขา มีพลังเวทมนตร์อยู่ตอนนี้หรือเปล่า

"ครับ ทำไมเหรอ"

"เมจให้ทิคก้านำตัวกระดาษของจดหมายนั้นไปตรวจสอบ แล้วพบสิ่งแปลกประหลาดหลายอย่าง เลยให้ฉันมาถามข้อมูลเพิ่มเติม"

"ครับ?"

ฮัลฟิมองหน้าเจย์ แล้วเหลือบไปสบตากิคิม

"นายบอกว่านายเจอจดหมายนั้นที่ไหนนะ"

"ในบันทึกของผมครับ เล่มล่าสุด มันเสียอยู่ในสมุดบันทึกเล่ม แต่เสียอยู่บนหน้าไหน ผมไม่ทันได้เห็น เพราะแค่หยิบสมุดบันทึกเล่มนั้นออกมาจากชั้น ของจดหมายนั้นก็ร่วงลงมา"

"กระดาษจดหมายยังอยู่ในซองใช้ไหม แล้วตอนนายดึงมันออกมา นายได้กลิ่นอะไรหรือเปล่า"

เจย์ขมวดคิ้ว เขารู้ว่ามาสเตอร์คาคหวังคำตอบที่ชัดเจนจากเขา

ด้วยความทรงจำที่ไม่เคยลืมนับตั้งแต่ล้มตาคืนนั้น เขาจึงน่าจะนึกย้อน
ทวนความทรงจำไปได้ และก็จริง เขาจำได้ว่า ในตอนที่เปิดจดหมาย เขาคาบขนมปังทาแยมผิวส้มอยู่ ก็เลยไม่ได้กลืนอะไรมา

"เอ่อ ตอนนั้นผมกินขนมปังอยู่ เลยได้กลืนขนมปังกับแยมครับ"

ฮัลฟี่กอดอก "งั้นหรอ"

"แต่ว่า..."

सारวัตรหนุ่มจึงหันหน้าเจ้เขม็ง

"ตอนที่เอามาอ่านอีกครั้ง ผมได้กลืนดอกไม้ครับ"

"ดอกไม้หรอ"

เจ้เอียงคอครุ่นคิดอยู่ชั่วขณะหนึ่ง แล้วพูดต่อ

"ตอนแรกผมไม่ได้สนใจมันหรอกครับ แต่พอคุณฮัลฟี่ถามว่า ได้กลืนอะไรบ้างไหม ก็เลยลองทบทวนดู ถ้าให้เทียบ กลิ่นที่ได้จากกระชาก
ตอนนั้น มันน่าจะเป็นกลิ่นดอกไม้ที่ผมไม่รู้จัก กลิ่นมันอ่อนมาก ผมไม่แน่ใจ..."

'แต่นึกออกก็สุดยอกแล้ว...' เจ้คิดและรอให้ฮัลฟี่พูดต่อ แต่นาย
คำรวทหนุ่มยังไม่ทันพูด เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

"โบนครับ" เสียงรายงานตัวดังมาจากนอกประตู

"เข้ามา" ฮัลฟี่อนุญาต โบนจึงเปิดประตูเดินเข้ามา พอเห็นเจ้ก็
ทักว่า

"โย่ เจ้"

"โย่ คุณโบน"

คำทักทายของเจ้ทำให้โบนหัวเราะและแซวว่า

"ช่วยทำหน้าที่ให้มันดูมีสไตล์กว่านี้หน่อยได้ไหม คำทักทายของผม
เสียหมด...นี่รับสารวัตร ดอกไม้ ทำไม่ถึงอยากได้มันตอนนี้ล่ะครับ"

เจ้ยิ้มรับ และก้มมองสิ่งที่อยู่ในมือโบน เป็นดอกไม้สีชมพูกลิ่น
หอมอ่อนๆ คล้ายกับ...

"กลิ่นที่วานัน มันเหมือนกลิ่นนี้หรือเปล่า" ฮัลฟี่ถาม พลงยื่น

ดอกไม้ที่รับมาจากโบนไปให้เจย์คมกลืน

เจย์พยักหน้า "ถ้าผมจำไม่ผิดนะนะ"

"ปกตินายจำอะไรผิดบ้างล่ะ" ฮัลฟีย้อน ซึ่งเจย์ก็ไม่เถียง

"มันคือดอกอะไรครับ"

"อีโกลิ³"

"ดอกไม้ชนิดนี้มันเกี่ยวอะไรกับจดหมายฉบับนั้นครับ"

ฮัลฟีลคมือที่ถือดอกไม้ลง แล้วตอบว่า

"เคยอ่านประวัติของ จาคอบ สเปรนเจอร์ บ้างหรือเปล่าล่ะเจย์"

เจย์มวคิ้ว "ครับ"

"รู้ไหมเขาตายยังไง"

เจย์ส่ายหน้า "ในประวัติของเขาไม่ได้ระบุนี้ครับ บอกแค่ตายอย่างปัจจุบันทันด่วน โดยไม่ทราบสาเหตุ แต่จากจดหมายเขาบอกว่า เขาจะ..."

คำว่า 'ถูกฆ่า' ยังไม่ทันได้ออกจากปากเจย์ ดอกอีโกลิในมือฮัลฟีก็สลายเป็นผุยผง พร้อมกับคำพูดที่ดังแทรกขึ้นมาว่า

"เพราะยาพิษนะ"

³ ดอกอีโกลิ (Oleander) ไม้ดอกที่ออกดอกตลอดทั้งปี มีถิ่นกำเนิดในแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เป็นไม้ดอกมีกลิ่นหอมที่ได้รับความนิยมในฐานะไม้ประดับ แต่มีพิษเกือบทุกส่วน เช่น เมล็ดและยางของอีโกลิมีฤทธิ์ทำให้หัวใจวาย

3

ยัมตัว

"ยี่โถจริงๆ จั๊นเธอฮัพ" ทิดก้าถามกับหุฟังโทรศัพท์ที่เธอหนีบกับชอกคอและไหล่ข้างหนึ่ง ขณะกินอาหารเข้าไปด้วย เธอเพิ่งกลับมาถึงบ้าน เพราะไปที่ห้องแล็บวิเคราะห์อาหารในไร์เอพริลหลังจากออกกะแต่เค็มห้องแล็บนั้นเป็นของวิท แต่เธอยึดมาเป็นของเธอนานแล้ว

"ใช่ ถ้าเจย์จำกลืนไม่ผิด"

"แล้วนายบอกอะไรเจย์ไปบ้าง"

"แค่อธิบายสรรพคุณนะ แล้วก็บอกว่ามันเป็นสาเหตุการตายของจาคอบ สเปรนเจอร์ เมายังไม่อยากให้เจย์เข้ามายุ่งเรื่องนี้"

ทิดก้าถอนหายใจยาว

"จะไม่ให้เจย์เข้ามายุ่งได้ยังไง การที่เจย์มีจดหมายแปลฉบับนั้น ย่อมแสดงว่าเขาเคยเห็นฉบับจริง ปัญหาคือ จดหมายฉบับจริงที่ส่งมาหาวิท มีแค่เกลคากับเมจเท่านั้นที่เคยเห็นของจริง แล้วเจย์เป็นใครถึงได้อ่านจดหมายนั้น"

"นั่นละ สิ่งที่เมจให้ฉันสืบอยู่ แต่เจย์ก็ค้นไม่มีความทรงจำหลงเหลืออยู่เลย"

หญิงสาวถอนหายใจดังๆ อีกครั้ง ทุกครั้งที่พวกเขาพยายามสาว

เรื่องนี้จนเข้าใจได้ เจย์ สก็อต ทุกอย่างก็ต้องชะงัก เพราะเจย์ได้สูญเสียความทรงจำไปทั้งหมด หากเป็นไปได้ ทิคก้าก็อยากปองยาฟื้นความทรงจำให้เจย์กินเหมือนกัน ถ้าไม่ใช่เพราะเกลดาเย็นย่นว่า เจย์ได้กินหยดน้ำแห่งกาลคราบไปแล้ว และนั่นคือที่สุด

หยดน้ำแห่งกาลคราบก็เหมือนสวิตช์ที่กดเพียงทีเดียว ความทรงจำทั้งหมดก็ระเบิดหายวับไปทันที ไม่มีทางฟื้นคืนมาได้ วิทเองก็ผ่านเส้นทางนั้นมาแล้วเหมือนกัน และเขาก็เคยพูดเกี่ยวกับเรื่องนั้นว่า

'แก้วที่มีน้ำอยู่เต็มเปี่ยมจะใส่น้ำลงไปอีกได้อย่างไร'

ใช่ สมอาก็เหมือนแก้วน้ำ หากต้องการสร้างความทรงจำใหม่ จะเก็บความทรงจำเก่าไว้ทำไม ทว่าความทรงจำไม่ใช่สิ่งที่ไม่ว่ามันจะมาจากที่ไหนก็คือน้ำ แต่ความทรงจำคือ เม็ดทรายแห่งความแตกต่าง มีรูปร่างไม่เหมือนกันเลยสักเม็ด และไม่ว่าเม็ดทรายเหล่านั้นจะบรรจุความรู้สึกแบบไหนไว้ มันย่อมมีค่าเสมอ

"ทิก พังฉันทอยู่หรือเปล่า" เสียงฮัลฟีเรียกสติทิกก้ากลับมา

"อืม ฉันทกำลังคิดว่า ทำไมกระดากจะจดหมายแปลฉบับนั้นถึงมีกลิ่นคอกยิ่งได้ล่ะ กระดากแผ่นนั้นเป็นกระดากธรรมคานะ ถ้าจะมีกลิ่นติดมา มันต้องมีสาเหตุ"

"ฉันทก็คิดอย่างนั้น จากที่เราเห็นมา เจย์คนก่อนเป็นคนรอบคอบมาก เขาต้องมีเหตุผลที่ทิ้งกลิ่นคอกไม้ชนิดเดียวกับที่คร่าชีวิตสเปรนเจอร์ไป"

"ได้ จันต์เคยฉันทขอปรึกษาเมื่อก่อน แค่นั้น ฉันทกินข้าวเกือบเสร็จแล้ว" ทิคก้าเอ่ย พลางก้มมองอาหารที่เหลือในจานเพียงไม่กี่คำ

"ได้ๆ แล้วเจอกันที่บ้าน รักเธอ" ฮัลฟีตอบและเอ่ยลา

มุมปากของทิกก้ายกขึ้น แม้จะได้ยินเขาพูดอยู่ทุกวัน แต่เธอก็ยังอยากได้ยินมันไปตลอด ฮัลฟีกับเธอทำงานคนละเวลา เวลาเดียวที่จะได้เจอกันคือ ตอนเช้าในเวลาที่เขาตื่นนอน และเป็นเวลาที่เธอกลับมาจากทำงาน กับอีกช่วงหนึ่งคือ ตอนเย็นเมื่อเขากลับจากที่ทำงาน ก็เป็นเวลาที่เขาตื่นนอนพอดี พวกเขาสองคนรักกันมานาน และยังคงเป็นอยู่ จนกว่า...

'...จะตายจากกัน'

นั่นไม่ใช่คำสาบาน ไม่ใช่คำสัญญา แต่คือความจริงที่ทำให้พวกเธอเลือกเดินทางในเส้นทางของผู้ใช้ศาสตร์เวทมนตร์ที่เก่งที่สุดในโลก
จริง!

โทรศัพท์ที่เพิ่งวางสายไปดังขึ้นอีกครั้ง ทิกก้าเพิ่งเดินมาจากห้องครัว จึงเคลื่อนตัวไปรับสาย

"สวัสดีค่ะ"

"ทิกเธอ"

"ว่าไง เกลดา"

"มีเรื่องปริศยานิดหน่อย เรื่องเจย์นะ"

ทิกก้าเลิกคิ้ว "ว่ามาสิ"

"ส่วนกลางส่งหนังสือมาถึงฉันในฐานะมาสเตอร์ของเจย์ว่า ยังไงทางเขาก็คงอยากให้เราพิจารณาเรื่องให้เจย์เข้ารับการทดสอบสมรรถภาพ และขึ้นทะเบียนพอมคเร็วกว่ากำหนด"

"ฉันว่าแล้ว แล้วยนายตอบไปว่าไงล่ะ"

"เจย์พร้อมอยู่แล้ว แต่ฉันให้เมจคัดสินใจเอง ที่นี่ จากประวัติการตรวจสอบสุขภาพของเจย์มันเกินหกเดือนแล้ว เขาจำเป็นต้องตรวจสอบสุขภาพใหม่ แล้วก็...ตรวจเลือดเพื่อเช็คหลายๆ อย่าง"

พอพูดถึงตรงนี้ทิกก้าก็รู้เลยว่า เพื่อนห่วยอะไร

"นายอยากให้นันตรวจเลือดเจย์ก่อนสินะ"

"ใช่ เรื่องตรวจสอบสุขภาพทั่วไปคงไม่ห่วย ให้ไปตรวจที่โรงพยาบาลวิซาร์ตได้ แต่เลือด ฉันไม่อยากจะให้ใครได้ตัวอย่างเลือดของเจย์ไปก่อนที่เราจะรู้ว่า ตกลงเขาเป็นอะไรกันแน่"

"โอเค ไม่มีปัญหา..." ทิกก้าตอบ แล้วเปลี่ยนเรื่องพูดว่า "ฉันจะขอเจย์มาช่วยงานที่ห้องแล็บในช่วงเช้าหน่อย นายจะว่าอะไรไหม"

"ช่วงเช้ามันเธอ" เกลดาทวนอย่างใช้ความคิด

"ใช่ นายต้องตรวจการบ้านให้เจย์ในตอนเย็นของวันศุกร์ใช่ไหมล่ะ"

ฉันเลยเลือกช่วงหกโมงเช้าถึงเที่ยงวัน แต่คงไม่ทุกวันหรอก"

"ทำไมถึงอยากให้เจย์ไปช่วยล่ะ ฟิลล์กับแอ็กไม่ว่างเหรอ"

"ออกจากกะสองคนนั้นก็แทบสลบแล้วมั้ง อีกอย่าง ก็เพราะช่วง
ซาฮ์วินฝึกทดสอบเจย์นิกหน่อย"

"หืม? ทำไมฉันไม่รู้เรื่องเลย"

ทิกก้าถอนหายใจ "ก็แค่อยากทดสอบตอนเผลอ เจย์นะ จมูกดีมาก
เลยนะ"

"แล้ว..."

"ยาพิษของฟิคไม่มีผลกับเจย์"

คราวนี้เกลคานิ่งไป ทิกก้าเลยพูดต่อ

"พวกฉันเลยคิดอยากทดสอบเจย์อย่างจริงจัง ว่าเขาใช้อัลซาคิม
ได้ไหม"

"เขาน่าจะ...ใช้ได้ล่ะ รีเปล่า"

สมมติฐานนั้นชัดเจนอยู่แล้ว ในเมื่อพวกเขาเป็นลูกศิษย์ของผู้ชาย
ที่ก้าวผ่านทั้งหกด่านแห่งความเป็นที่สุคของโลกเวทมนตร์ พวกเขาย่อม
เคยเห็นว่า คนที่เดินอยู่บนเส้นทางนั้นมีความสามารถอะไรบ้าง

"แล้วใช้ได้มากแค่ไหนล่ะ และเขาไปถึงขั้นไหนแล้ว นั่นคือสิ่งที่ฟิค
กับฉันอยากรู้ ฟอคิคืออย่างนี้ มันเป็นผลดีต่อทุกฝ่ายด้วย หากเจย์ต้องเข้า
รับการทดสอบสมรรถภาพเพื่อขึ้นทะเบียนพ่อมด นายก็รู้ สำนักทะเบียน
พ่อมดของสภากลางไม่ใช่ขี้ๆ เลยนะ"

"ฉันรู้ ได้ ฉันเอาตามนั้น เจย์คงไม่ว่าอะไรหรอก ทุกทีก็เห็นช่วย
คนโน้นคนนี้อยู่ตลอด"

ทิกก้ารับรู้ได้จากน้ำเสียงว่า เกลคาเอ็นดูในตัวลูกศิษย์มาก เพื่อน
ของเธอคนนี้ก็เป็นอย่างนี้ตลอดไม่เคยเปลี่ยน

"ขอบใจ จันเคียฉันแจ้งเมจเลยนะ ว่าเราตกลงกันแบบนี้ เมจเอง
ก็จะขาดคนช่วยช่วงเช้าด้วย"

"ได้ ขอบใจมาก แล้วฝากเรื่องตรวจเลือดเจย์ให้ด้วย"

"จ๊ะ บาย"

"บาย" ทิกก้าวางสายโทรศัพท์แล้วเดินเข้าห้องส่วนตัว ร่างกาย เธอต้องการพักผ่อน แต่สมองกลับยังคิดเรื่องกลิ่นของคอกยี่โถที่ติดอยู่ กับกระดากจดหมายแปลของ จาคอบ สเปรนเจอร์

หลายเดือนที่ผ่านมาเธอวิเคราะห์เนื้อกระดากจดหมายแปลแผ่น นั้น แต่ก็ไม่พบความผิดปกติอะไร มันเป็นแค่กระดากที่ฉีกมาจากสมุด โน้ตปกติ ไม่น่าสงสัย ไม่มีโอเวทมนตร์ของศาสตร์ไหนๆ เคลือบอยู่ทั้งสิ้น ทั้งหมดเป็นปกติดี ดังนั้นการมีกลิ่นคอกไม้ติดทนทานกับกระดากแผ่นนั้น จึงเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้อ

จาคอบ สเปรนเจอร์ ก็แค่มนุษย์ธรรมดาที่ค้นไปให้ความร่วมมือ กับผู้ชายวิปลาส จนสร้างหนังสือที่ทำให้เกิดการล้างเผ่าพันธุ์มนุษย์ครั้ง ใหญ่ในประวัติศาสตร์เมื่อหลายร้อยปีก่อน สิ่งที่เขาคิดไม่น่าให้อภัย แต่ เขาก็ยังรู้ตัวและกลับลำทันที ด้วยการมาขอรับรองอาจารย์ของเธอให้ไปช่วย กู้สถานการณ์ในครั้งนั้น

...'แต่ปัญหาใหญ่ขนาดนั้นไม่มีใครช่วยได้ทั้งหมดหรอก ไม่อย่าง นั้นชิมปีสันก็คงไม่ต้องมาอยู่บนคาบสมุทรแถบนี้' ทิกก้าคิดระหว่างชำระ ร่างกาย แล้วเดินออกจากห้องน้ำมาอย่างผ่อนคลายเป็นพิเศษ เธอเดินไปล้มตัวลง นอนบนเตียง แล้วถอนหายใจยาว ขยับตัวเล็กน้อยเพื่อคืบผ้าห่มมาคลุม ตัว จากนั้นหลับตาลงแล้วหลับไปในที่สุด

"เจย์ สก็อต น่าจะเป็นซูเปอร์ฮีโร่" แพนทอมเอย์ ขณะยกแก้ว น้ำผลไม้ขึ้นดื่มช้าๆ เขามาถึงสเปลเลียตั้งแต่เมื่อคืน และเลือกไม่เข้าพัก ในคฤหาสน์ของชิมปีสัน แต่ไปพักในโรงแรมที่อยู่ไม่ไกลกันนัก แน่นอน เขาต้องไปร่วมรับประทานอาหารเย็น หรืออีกนัยหนึ่งคือ กิจกรรมวันรวม ญาติของชิมปีสันด้วย ซึ่งนั่นจัดขึ้นนอกเหนือจากการเข้าพิธีเคารพศพคุณ แม่ของเขาซึ่งเป็นพิธีสุดท้าย

"พวกเรา ก็คืออย่างนั้นครับ" สเปล ชิมปีสัน เอ่ยเห็นด้วย

แฟนทอมมองหลานชายตัวเอง แล้ววางแก้วเครื่องดื่มลง

"อืม แล้วที่นายบอกว่า คนที่ส่งไปตามสืบเรื่องของสก็อตตายหมด ด้วยฝีมือเนโรละ นายเคยตรวจสภาพศพเหล่านั้นด้วยตัวเองหรือเปล่า"

สเปลมองตรงมายังน้องชายคนเล็กของคุนดา แล้วส่ายหน้า

"ผมไม่ใช่เนโครแมนเซอร์นะครับ"

"งั้นให้ฉันทำ" แฟนทอมเอ่ย

"ยินดีครับ ผมให้คนเตรียมไว้พร้อมแล้ว"

'ไอ้เด็กนี่ดูท่าจะอยู่กับโรนัลมากเกินไปแล้ว' แฟนทอมคิด

สเปลเป็นกัลคีชั้นแนวหน้า และเป็นพ่อมคค่าไม่กี่คนในครอบครัว ซิมป์สัน การที่เด็กคนนี้สามารถใช้นามสกุลซิมป์สัน และอยู่ข้างกายโรนัลได้ ก็แสดงว่าเขาไม่ธรรมดาเลย

"รู้ดีเหลือเกินนะ" แฟนทอมพูดถึงหยอกถึงแค้นหลานชาย

สเปลหัวเราะ "ผมแค่เคานะ คุณอุตส่าห์ถ่อส่งขารมาถึงสเปลเสียตั้งแต่วันแรกๆ ของงาน คงไม่ใช่แค่เพราะต้องมาร่วมกิจกรรมวันรวมญาติแน่"

แฟนทอมส่ายหน้า แล้วเริ่มกินอาหารเข้าไปเรื่อยๆ โดยไม่ต่อปากต่อคำกันอีก สเปลนั่งมองเขากินเฉยๆ จนแฟนทอมต้องถามว่า

"ไม่กินเหรอ"

"เคี้ยวผมต้องกลับไปกินที่คฤหาสน์ครับ"

"นายมีความสุขหรือไงที่อยูในบ้านหลังนั้น อาหารก็อร่อยดีหรอก แต่มันน่าอึดอัดเป็นบ้า"

หลานชายเขาก็้มมองถ้วยน้ำชา นั่งไปนิดหนึ่ง แล้วตอบด้วยรอยยิ้มละไมเลื่อนโบหน้า

"ถ้าผมไม่อยู่ตรงนั้น โซอี้จะแย่ นะครับ"

คำตอบที่ได้ยิน ทำให้แฟนทอมเลิกล้มความคิดที่จะโน้มน้าวให้หลานชายคนนี้อยู่ห่างจากจิ้งจอกเผ่าอย่างโรนัลพี่ชายเขา แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ยังออคหวังสเปลไม่ได้อยู่ดี เพราะไม่มีใครเคาใจ โรนัล ซิมป์สัน ได้

ถูก มันยากพอๆ กับต้องเคาใจมุซอลนั่นแหละ แต่ที่แย่ยิ่งกว่าคือ มุซอล
ไม่มีนิสัยชอบบงการและไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร แต่โรนัลไม่ใช่

'ผู้ชายคนนั้นพร้อมกำจัดทุกคนที่ขวางทางเขา'

แพนทอมเคี้ยวอาหาร พลังหรีตามองหลานชาย

"นายอยู่กับคาแก่นันมาก็ปีแล้ว"

"เก้าปีครับ ตอนนี้ก็เข้าปีที่สิบแล้ว"

แพนทอมกลอกตา พลังคำนวณบางอย่างในใจ

"อืม ก็ตั้งแต่ครูซมันฆ่าเพื่อนของโซอี้ไปนั่นแหละ"

สเปลยังคงยิ้ม แต่แพนทอมก็พอเคาะอะไรได้ เพราะตั้งแต่ตอนนั้น
เหล่าหลานๆ ของเขาก็ดูเหมือนจะเริ่มแผนการประหลาดบางอย่างขึ้น

"ครูซจะมาเมื่อไร" แพนทอมถามเปลี่ยนเรื่อง

"ช่วงบ่ายวันนี้ครับ พี่ครูซอยากเจอคุณแพนทอมเหมือนกัน"

"แต่ฉันไม่อยากเจอมัน เอาเป็นว่า คนของนายจะเตรียมศพพวก
นั้นพร้อมให้ฉันชันสูตรได้เมื่อไร" แพนทอมเปลี่ยนเรื่อง

"ถ้าคุณสะดวก ช่วงบ่ายวันนี้จะไปดูพร้อมพี่ครูซเลยก็ได้ครับ"

สเปลตอบด้วยน้ำเสียงสบายๆ แต่เนื้อหากลับวกเข้าเรื่องเดิม ทำให้
แพนทอมถึงกับเซ็ง และการที่รู้ว่าเขาต้องพบกับหลานชายอีกคนที่เหมือน
จะเจ้าเล่ห์ยิ่งกว่า โรนัล ซิมป์สัน ก็ทำให้แพนทอมเคี้ยวอาหารอย่างหมก
มุ่นด้วยความหงุดหงิด

"ถ้าฉันไม่อยากดูมันแล้วละ"

สเปลหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ก่อนถามว่า "คุณไม่อยากดูจริงๆ
หรือครับ"

เท่านั้นเอง แพนทอมก็คักอาหารเข้าปากอีกคำใหญ่แล้วเคี้ยวอย่าง
เมามัน รวากับอาหารคำนี้เป็นไอ้เด็กที่เขาไม่อยากเจอ ขณะสเปลยกถ้วย
น้ำชาตรงหน้าขึ้นจิบช้าๆ บางทีแพนทอมอาจเข้าใจผิดที่คิดว่า คาเฒ่าโรนัล
มีอิทธิพลต่อหลานชายคนนี้

'เพราะไอ้เจ้าเด็กนี้อาจเจ้าเล่ห์อยู่แล้ว'

4

งานล่วงเวลา

'โห คอกไม้ที่ทั้งสวยและหอมเนี่ย มันมีพิษร้ายแรงขนาดนั้นเลยหรอเนี่ย' เจย์คิด ขณะหยิบสมุนไพรแบบที่เห็นแก็กใช้ ก่อนจะเดินไปที่ชั้นปากกา มองหายี่ห้อวิชเชสที่เพื่อนฝากซื้อ แล้วหยิบปากกาสีเขียวมาหนึ่งค้ำม ก่อนจะเดินไปชำระเงิน

'ยี่โกมีประโยชน์มากในงานซ่อมผ้า แต่ทุกส่วนของคอกไม้ชนิดนี้ก็มีพิษเหมือนกัน สมัยก่อนมีทหารตายอย่างไม่ทราบสาเหตุมากมายเพียงเพราะพวกเขาเอากิ่งของมันมาใช้ทำเป็นไม้เสียบเนื้อเพื่ออย่างกิน' กิติมอธิบาย

"ช่วยไปอีก" เจย์พิมพ์

"อยากได้อะไรเพิ่มอีกละ เจย์" เจ้าของร้านเครื่องเขียนไรท์โรท-ริทเทนที่ได้ยินเจย์พิมพ์จึงถามขึ้น เจย์เลยต้องรีบส่ายหน้า

"ไม่มีแล้วครับ"

"วันนี้ขนมประจำวันของมาสเตอร์พิคก้าคืออะไรหรอ"

"เค้กชูลล็อกครีมผลไม้รวมครับ อร่อยมากๆ ผมชิมแล้วเมื่อเช้า" เจย์ตอบ พลังเหลือบมองนาฬิกา ถ้าเขาไม่รีบเดินกลับร้าน เขาอาจจะเข้ากะของมาสเตอร์เคียคี่ไม่ทัน

"จั้นเธอ อยากกินจัง ถ้าวิทาเรียมีบริการส่งถึงบ้านก็สิสิ"

เจย์ยิ้มให้คำพูดนั้น เพราะเขาได้ยินคนพูดบ่อยมาก โดยเฉพาะลูกค้าประจำ เส้นทางจากในเมืองสู่ร้านน้ำชาวิทาเรียจะว่าไกลก็ไกล จะว่าใกล้ก็ใกล้ แต่สิ่งที่ปฏิเสธไม่ได้คือ ไม่ว่าจะเดินเท้าหรือขี่จักรยานขึ้นไปให้ถึงผาโฮชัน ถือเป็นงานหนักพอสมควรสำหรับผู้สูงวัย แต่พอคิดว่า ทำไมมาสเตอร์ทุกคนถึงตัดสินใจไม่ให้มีบริการส่งถึงบ้าน เขาก็พอเข้าใจ

'เพราะการออกกำลังกายก็สำคัญไม่แพ้อาหารและยารอกนั่น'

"อยากกินของอร่อยก็ต้องมีความพยายามนะครับ"

คุณเฮคเคอร์ เพนต์ ได้ยินอย่างนั้นก็หัวเราะร่วน พร้อมกับส่งถุงที่ใส่ปากกาให้

"แน่นอนๆ คงต้องไปหลังปิดร้านแล้วละ"

"ช่วงเวลาเย็นคนจะเยอะหน่อย ขนมห้ามจะหมดไว้นะครับ" เจย์เตือนด้วยความหวังดี ด้วยรู้ว่าร้านเครื่องเขียนปิดหนึ่งพุ่ม

"นั่นนะสิ แอ่เลย ช่วงนี้เด็กๆ มาซื้อของไปทำโคมไฟประกวดในเทศกาลผานาฬิกากันเยอะเสียด้วย จะปิดร้านเร็วก็เสียค้ายรายได้ เก็บขนมไว้ให้ฉันทักขึ้นได้ไหมล่ะ"

เจย์หัวเราะแห้งๆ แล้วทำหน้าปู้เลี่ยนๆ ก่อนจะตอบว่า "มันทำอย่างนั้นได้ที่ไหนล่ะครับ"

ถ้าทำได้เขาก็อยากทำ เสียแต่ว่า ขนมของมาสเตอร์พิคก้าเป็นขนมธรรมดาเสียที่ไหน หากมาสเตอร์ไม่อนุญาต ถ้าเก็บเอาไว้ให้ลูกค้าคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษโดยผลการ เผลอๆ จากขนมแสนอร่อยจะกลายเป็นยาพิษไปเสียได้

"ก็แค่ลองถามคุณ่า" คุณเฮคเคอร์หัวเราะขำสีหน้าเจย์ที่สยอชอบกล

เจย์บอกลา แล้วเดินออกจากร้านเครื่องเขียนไป พร้อมกับความคิดหนึ่งที่ผุดขึ้นในหัว

'ยาพิษ...กิคม หรือคุณสเปรนเจอร์โคนพ่อมคใช้อัลซาคิมฆ่าจั้นเธอ'

'แล้วตอนไฉยว่าเขาถูกฆ่าด้วยพิษ เจ้าคิดว่าใครฆ่า'

'ผมนึกว่าเขาอาจมีเรื่องขัดแย้งกัน เพราะจากประวัติของเขากับ ไฮน์ริช เครเมอร์ ผู้เขียนหนังสือ ค้อนของแม่มด นะ พวกเขาน่าจะแตกออกกันตอนท้าย เพราะไม่ได้ใส่ชื่อสเปรนเจอร์ไว้ในหนังสือด้วยนี่นา'

'เฮอะ!' กิคมแค้นเสียงใส่เพียงแค่นั้นแล้วเจียบไป เจย์ก็เดินไปขึ้นคร่อมบนอานจักรยานแล้วปั่นออกไป

'ทำไมต้องฆ่าเขาค่ะ'

'เจ้าอยากเข้าใจไหมละ'

เจย์นิ่งไปนึกหนึ่งแล้วส่ายหน้า ก่อนจะพูดว่า "เรื่องแบบนี้คงมีแต่คนฆ่าเขาเท่านั้นที่รู้"

'นั่นละคำตอบ มนุษย์พยายามคิดหาเหตุผลเสียมากมายว่า ทำไมคนคนหนึ่งฆ่าคนด้วยกันเองได้ ทั้งที่ความจริงคนที่รู้เหตุผลจริงๆ ก็มีแค่คนที่ลงมือฆ่าเท่านั้น และเหตุผลของเขาก็มักจะผิดวาทขึ้นมา ณ เวลาที่เขาคิดลงมือ มันเรียบง่ายและไร้สามัญสำนึก'

เจย์ถอนหายใจเฮือกหนึ่ง เพราะเขาเองก็ฆ่าคนไปหลายคน แม้จะมีสตืออยู่ครบข้างไม่ครบข้าง แต่ ณ เวลาที่เขาฆ่าใครก็ตาม เหตุผลมันก็เรียบง่ายอย่าง कि กิคมพูดจริงๆ

'ถ้าเราไม่ฆ่าเขา เขาก็จะฆ่าเรา ถ้าเราไม่ฆ่าเขา เขาก็จะฆ่าเพื่อนของเรา และหากเรามีคนที่ต้องดูแลมาก เราก็อาจต้องฆ่าคนมากกว่าเดิม'

"ทำไมคนเราถึงไม่คุยกันดีๆ ก็ไม่รู้เนอะกิคม"

'ก็เพราะเป็นมนุษย์ไง' กิคมตอบ

เจย์เพิ่มแรงปั่นจักรยานเพื่อขึ้นเนินไปยังหน้าโรงพยาบาลวิซซาร์ด และพอเลี้ยวรถเข้าถนนไฮชัน เขาก็ได้กลิ่นขนมปังลอยตามลมมา แต่ขณะที่เจย์ครุ่นคิดว่า กลิ่นนี้คือขนมปังอะไร จมูกก็ได้กลิ่นที่ทำให้เขาต้องชะลอความเร็วรถจักรยานลง แล้วจอดหยุดพักที่ข้างถนน

'กลิ่นนี้มัน...'

"อรุณสวัสดิ์ คุณสตือ" เสียงทักคังขึ้น พร้อมกับการปรากฏตัว

ของชายคนหนึ่ง ซึ่งเจย์ไม่คิดว่า จะได้พบเขาที่วิชชอร์เร็วอย่างนี้

'บีสต์ โพไซนิเค้'

"อรุณสวัสดิ์ครับ" เจย์ทักทาย พลางเหลือบมองไปรอบตัวเพื่อหา
ครุช ชิมปีสัน แต่บนถนนเรียบหน้าผาไฮชันยามสายอย่างนี้ นอกจาก
ชาวเมืองกับนักท่องเที่ยวไม่กี่คนที่เดินขึ้นมาเพื่อคัมน้ำชายามสายที่ร้าน
แล้วก็ไม่มีใครอีก

บีสต์เดินมาหยุดอยู่ห่างจากเจย์ไปสองสามก้าว แล้วถามว่า "วันนี้
ไปเลือกกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์มาแล้วสินะ"

เจย์พยักหน้า "ครับ"

"เหลือเวลาสักสองสามชั่วโมง คุณสก็อต เมื่อผมมีเรื่องอยาก
ให้คุณช่วย"

"แต่ในคู่มือบอกว่า เราต้องเลือกกิจกรรมที่กำหนดไว้ครับ" เจย์
แย้งพลางคิดว่า เขาควรห็นุ้ยชายคนนี้ดีไหม แต่ระหว่างที่เขาคิดอย่างนั้น
เขาก็ได้ยินเสียงรถวิ่งขึ้นมาจากถนนด้านหลัง แล้วมาจอดตรงตำแหน่งที่
พวกเขายืนอยู่

กระจกหน้าต่างของที่นั่งด้านหลังรถเลื่อนลง แล้วไบหน้า ครุช
ชิมปีสัน ก็ปรากฏให้เห็น

"บีสต์"

"ซ้า" บีสต์หันไปบอกว่า แต่ครุชไม่ได้สนใจคำตอบของบีสต์ เขา
หันมาหาเจย์แล้วพูดว่า

"เห็นว่าเลือกกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์แล้วนี่"

'โห ทำไมช้าาาาเร็วจัง' เจย์ทิ้ง

'ที่เร็วยิ่งกว่าเจ้าสัญญาณยกยอของมนุษย์ก็คือ ปีศาจรับใช้ เจ้าไม่
เห็นอะไรในห้องสปริเชียลคนนั้นเหรอ'

เจย์นึกถึงออร่าสีเขียวที่อยู่รอบตัวโพลิซ่า แล้วก็นึกต่อไปว่า เจ้า
ออร่านั้นวิ่งตรงไปเชื่อมต่อกับคอมพิวเตอร์ ก็นึกอยู่ว่า ทำไมทั้งที่เมืองนี้
ไม่มีอินเทอร์เน็ต แต่คันนี้มีการลงข้อมูลในคอมพิวเตอร์ แกมมีระบบเก็บ

ข้อมูลด้วยการยิงบาร์โคดด้วย ที่แท็กแบบนี้เอง

"ครับ" เจย์ตอบ

"เลือกได้น่าสนใจสมกับเป็นคุณนะ" ครูชเอ่ยต่อ ขณะที่ปีสต์เดิน
อ้อมไปที่ประตูอีกด้าน แล้วเปิดออกเพื่อเข้าไปนั่ง

"ผมไม่อยากจะให้รุ่นพี่ลำบากมากเกินไปนะครับ"

"คิดว่ามันเหวอ"

เจย์ไม่รู้ว่าจะตอบอะไร เขาเลยนิ่งเสีย มุมปากของครูชจึงยกขึ้น
แล้วเอ่ยว่า "ขอให้วันนี้เป็นอีกหนึ่งวันที่ดี"

แล้วกระจกหน้าต่างรถก็เลื่อนขึ้นปิด พร้อมกับรถที่แล่นออกไป

"เขามาทำอะไรนะ" เจย์เปรย ขณะมองตามท้ายรถที่แล่นผ่านหน้า
ร้านน้ำชาวิหาเรียไปโดยไม่หยุดรถอีกเลย พลางคิดต่อว่า ถนนเส้นนี้มีแค่
โฮสเทลซึ่งเป็นของตระกูลแซมปีสันหลายคูหา บ้านของโซอี้ และร้าน
น้ำชาวิหาเรียเท่านั้น หากไม่ต้องการมาแวะทั้งสามแห่งที่ว่า เขาจะคิดใน
แง่ร้ายได้ไหมว่า สองฮอปกิ้นสนั่นตั้งใจมาเพื่อเจอเขา

'มันก็เห็นชัดอยู่แล้วนี่' กิติมเอ่ยย้ำตามที่เจย์คิด

เจย์จึงได้แต่ยอมรับความจริง แล้วจูงจักรยานไปจอดในที่จอด จาก
นั้นก็เดินขึ้นห้องพักไปเปลี่ยนชุด

"เก็บขยะเหวอ เลือกกิจกรรมได้น่าสนใจจังเลยนะเจย์" โจแอนน์
เอ่ยขึ้น เมื่อทั้งคู่ยืนรอลูกค้าอยู่ด้านหน้าประตู ลูกค้าในช่วงเวลาเช้าเริ่ม
ชาลงแล้ว ซีราฟเลยบริการลูกค้าอยู่ด้านในคนเดียว

"ทำไมงานเก็บขยะถึงเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจล่ะครับ" เจย์ถาม
อย่างไม่เข้าใจ เพราะครูชก็พูดอย่างนี้เหมือนกัน

โจแอนน์ตาโต "นายไม่รู้เหรอ"

เจย์ส่ายหน้า

"ตายๆ นายคงไม่คิดว่า งานนี้เป็นการเก็บขยะจริงๆ หรอกใช่ไหม"

"แล้ว...เอ่อ มันไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ คุณโพลีซ่าบอกว่า เป็น

ช่วงเวลาของเทศกาลเผานาฬิกา ขยะจะเยอะมาก"

คนฟังกะพริบตาปริบๆ แล้วหัวเราะ "ขยะอย่างนั้นมันไม่เท่าไรหรอก พวกขยะสารพิษต่างหากที่มันเยอะมากในช่วงเทศกาล"

"ขยะสารพิษหรือครับ"

"นายจำช่วงเทศกาลเบลเทนได้ไหม นายเห็นไหมล่ะ ว่าช่วงเวลาแบบนั้น พ่อแม่แม่คนหนุ่มสาวคึกกันขนาดไหน"

"ครับ ผมยังถูกหาเรื่องด้วยเลย"

โจแอนน์พยักหน้าหงิกๆ

"ใช่ แล้วยูลนะมีการเฉลิมฉลองด้วยเหมือนกัน มันเป็นวันแห่งการถือกำเนิดใหม่ของสุริยเทพ คึกคักไม่ต่างจากช่วงเบลเทนเลย"

เมื่อคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นตอนวันเบลเทน เจย์ก็เริ่มกังวลนิดหน่อย

'วันนี้ต้องห้ามไม่ให้บีมกับอัสโมวออกไปด้วย'

'ข้าบอกเลยว่ายาก' กิคิมแย้ง ขณะที่เสียงของโจแอนน์ดังต่อว่า

"แต่ช่วงยูลเป็นช่วงเวลาพิเศษของหลายศาสตร์เวทมนตร์ ไม่เหมือนอย่างเบลเทนที่มีแค่พวกกัลลัคีคึกเป็นพิเศษ แต่ยูลคือ ช่วงเวลาแห่งการฉลองของทั้งอัลซาคิม โฮโนรุส และอะบลามีลินเลย แถมเพราะมีกลางคืนยาวนานกว่ากลางวัน พวกสปิริตและเนโครแมนเซอร์ก็จะมาร่วมด้วย งานฉลองยูลถึงไคว่ยิ่งใหญ่เป็นพิเศษงั้นล่ะ"

"ถ้าอย่างนั้นขยะสารพิษที่ว่า..."

รุ่นพี่สาวพยักหน้า

"ใช่ เป็นขยะสารพิษที่ปนเปื้อนเวทมนตร์ ของพวกนั้นเป็นอันตรายกับสัตว์ในทะเล แล้วนี้นายได้ช่วงเวลาไหนล่ะ"

"ห้าทุ่มถึงตีสองครับ"

"ทำไมสามชั่วโมง นายเลือกวันอาทิตย์หรือ" โจแอนน์ชักจนเจย์แปลกใจว่า ทำไมรุ่นพี่โจแอนน์ถึงรู้รายละเอียดของกิจกรรมนี้ โจแอนน์มองหน้าเจย์ที่นิ่งไป เธอเลยตอบว่า

"ชีราฟเคยทำนะ ตกกลางคืนเลือกวันอาทิตย์จริง?"

"ครับ ก็มันทำงานแค่วันเดียว จะได้ไม่เสียเวลา"

โจแอนน์เลิกคิ้วแล้วหัวเราะ

"ถ้าเป็นคนอื่นก็จะว่าละนะ ว่าหาเรื่องใส่ตัวไม่เข้าเรื่อง แต่นี้เป็นนายคงไม่เป็นไร"

พูดถึงตรงนี้ซีราฟก็เดินพาลูกค้ากลุ่มหนึ่งผ่านหน้าไป ทั้งสองคนเลยโค้งคำนับแล้วเอ่ยพร้อมกันว่า

"แล้วพบกันใหม่นะครับ/ค่ะ"

"ใครหาเรื่องใส่ตัว" ซีราฟถามเมื่อเงยหน้าขึ้น

"เจย์นี่สิ เขาเลือกกิจกรรมเก็บขยะที่ชายหาดวันอาทิตย์ ตอนกลางคืน"

ซีราฟหันมามองหน้าเจย์ แล้วพยักหน้า "ก็พอได้อยู่นะ"

เจย์อยากถามเหลือเกินว่า มันมีอะไรที่น่ากลัวขนาดนั้นเลยเหรอ แต่เพราะมาสเตอร์เคยตักตวงเรียก ทำให้เจย์ขอตัวเพื่อสลับเข้าไปช่วยค่านิน ให้ซีราฟได้พักบ้าง

"โตะสาม เสิร์ฟแล้วกลับมาหาผมด้วย"

เจย์ค้อมศีรษะรับ เขาเดินไปเสิร์ฟแล้วกลับมารับคำสั่ง

"วันนี้เลือกกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ไปแล้วใช่ไหม"

"ครับ"

'ทำไมทุกคนดูสนใจกิจกรรมนี้จัง อ้อ ยกเว้นคุณฮัลฟี่ที่มาสอบถามเรื่องอื่นๆ'

"ดีแล้ว เอ่อ คุณจะว่าอะไรไหม ถ้าตั้งแต่พุงนี้ผมอยากให้คุณไปช่วยงานที่เล็บของทิกก้าหน่อย"

"ครับ?"

เดี๋ยวยังมองเจย์อยู่ แล้วพูดต่อว่า "จากข้อมูลที่ฮัลฟี่ได้มาวันนี้ ทิกเลอยอยากให้คุณไปช่วยงานที่เล็บหน่อย ช่วงเวลาเช้านี้แหละ กะอื่นคุณก็เข้างานตามปกติ"

"อ้อ ได้ครับ"

"ส่วนอาหารของอัสไมวที่ต้องกินทุกสามชั่วโมงก็ให้มากินในร้าน
แล้วกัน ถือว่าค่าอาหารและเครื่องคิมที่สองปีศาจนั้นกินไปเป็นค่าจ้างงาน
ล่วงหน้า"

เจย์ค้อมศีรษะรับ "ขอบคุณมากครับ"

'กำลังคิดอยู่เลยว่า ถ้าทำงานเต็มเวลาจะเตรียมอาหารให้อัสไมว
ยังไง มาสเตอร์รอบคอบจัง'

"อีกเรื่องนะ"

เจย์มองคนพูอย่างตั้งใจ

"ถ้าอาทิตย์นี้คุณว่างวันไหน ไปตรวจสุขภาพประจำปีที่โรงพยาบาล
วิซาร์ตด้วย ผมต้องการข้อมูลสุขภาพล่าสุดของคุณ เพื่อทำรายงานส่ง
ส่วนกลาง เกลียดาคิดต่อเรื่องนี้ให้คุณแล้ว ไปแจ้งชื่อที่ห้องเวชระเบียนได้
เลย"

"ครับ แล้วเจอกับมิตที่ต้องไปด้วยไหมครับ ผมจะได้บอกเพื่อน"

เคย์ค้ำยหน้า "ไม่หอรอก พวกเขาดูเป็นประจำอยู่แล้ว ส่วน
คุณที่ต้องตรวจก็เพื่อขึ้นทะเบียนพอมค"

"เข้าใจแล้วครับ เหมือนบัญญัติทรัพย์สินของผมสินะครับ แล้วต้อง
เตรียมเอกสารอะไรเพิ่มเติมหรือเปล่าครับ"

"ไม่มีหอรอก แค่เตรียมตัวก็พอ"

เจย์เกือบจะถามไปว่า ต้องเตรียมตัวอย่างไร แต่ก็นึกได้ว่า เขา
ต้องเข้ารับการทดสอบสมรรถภาพเร็วๆ นี้ จึงเปลี่ยนเรื่องเป็นถามว่า

"ผมต้องเข้ารับการทดสอบช่วงไหนครับ เห็นมาสเตอร์พิก้าบอก
ว่า ต้องเรียนให้ครบหนึ่งปีก่อน ถ้าเป็นอย่างนั้น ผมก็ต้องไปทดสอบเอา
เดือน..."

"เดือนหน้านี้แหละ"

เจย์มองเคย์ค้ำยค้าง แล้วสมองก็ตีความได้ว่า

'วันนี้วันที่ 29 พฤศจิกายน เดือนหน้า...มันก็แค่อีกสองวันเองนะ!'

5

สเปเชียลลิสต์

"ทดสอบสมรรถภาพนั่นแหละ ส่วนกลางคงอยากรู้จักนายมากเลยนะเนี่ย" มิวท์แซว ขณะคิงถูกแบ่งออกจากชั้น แล้วปล่อยมือให้มันลอยขึ้นบันไดไปห้องครัวข้างบน มันสวนทางกับแอ็กที่เดินลงบันไดมาห้องเก็บของใต้คินพอคี้ แอ็กจึงส่งเสียงถามนำไปว่า

"ใครจะทดสอบสมรรถภาพเธอ"

เจย์ยังไม่ทันตอบ มิวท์ก็พุดกับแอ็กว่า "วันนี้ตื่นเร็วนี้"

"อืม เจ้าตัวเล็กสองตัวนั้นกวนนะสิ เล่นอะไรไม่รู้เสียงดังเชียว"

"ขอโทษครับ" เจย์เอ่ยอย่างรู้สึกผิดแทนเจ้าปีศาจนั้น แต่แอ็กกลับโบกมือเป็นพัลวันว่าไม่เป็นไร แล้วเดินมาดูรายการของที่มิวท์ต้องจัดเตรียม จากนั้นเดินไปที่ชั้นเก็บไวน์ พลาถถามยั่วว่า

"แล้วตกลงใครจะไปทดสอบสมรรถภาพล่ะ คนในชมรมเราเธอ"

"เจย์นี่ะ"

แอ็กหันมามองเจย์ที่ก้มลงหยิบถุงเครื่องเทศ

"โห ก่อนเวลาจริงๆ ค่าย เป็นอย่างที่มาสเตอร์กังวลสินะ"

เจย์พยักหน้า หลังจบงานเลี้ยงวันฮัลโลวีนของบริษัทชาร์มมิ่งๆ ที่โรงแรมเลมอนแซนด์ครั้งนั้น ดูเหมือนมาสเตอร์เกลดาก็ได้รับการขอร้อง

จากหลายทางเลย สุดท้ายก็ต้องยอมทำเรื่องส่งตัวเขาไปทดสอบ

"วันไหนหรือเจย์"

"มาสเตอร์บอกว่า ต้องลงทะเบียนก่อนถึงจะรู้วันที่แน่นอนครับ
แต่คงเป็นเดือนหน้า"

สองหนุ่มลูกศิษย์มาสเตอร์สาวฝาแฝดผิวปากขึ้นพร้อมกัน แล้ว
มิวท์ก็พูดว่า

"อยากจะเห็นหน้าคณะกรรมการสอบครั้งนี้จริงๆ"

เจย์ลุกขึ้นยืน แล้วตะตะกร้าถุงเครื่องเทศของเขาให้ลอยขึ้นบันได
ไป พลางตอบว่า "ผมต้องไปสอบที่พิทเดอกลหรือที่นี้ครับ"

"น่าจะที่นี่นะ ปกติก็จะทดสอบที่ชมรมแม่มดพอมครุ่นเยาว์..."

"มิวท์! โซรปฟ์กำลังจะหมดคนะ ต้องจดไว้ในรายการของที่ใกล้
หมดด้วยล่ะ" แอ็กเคโกนเตือนมาขัดจังหวะ

"ได้ แปปนะ" มิวท์รับคำ แล้วพลิกกระดาษรายการของไปหน้า
สุดท้าย แล้วถามแอ็กค่อว่า "มันเหลือกี่ขวดล่ะ"

"ขวดเดียว ขนาดห้าร้อยเอ็มแอล⁴" แอ็กคอบ

"โอเค" มิวท์เขียนจำนวนของที่เหลือลงในรายการก่อนเซ็นชื่อ
กำกับ แล้วเจย์ก็ถามว่า

"เขาทดสอบอะไรบ้างหรือ แบบว่ามีสอบข้อเขียนด้วยหรือเปล่า"

"มีสิ แต่ฉันว่า นายคงไม่มีปัญหาเรื่องนั้นหรอก ความจำนายดีชะ
ขนาดนี้"

เจย์ยิ้มจิด "ความจำดี แต่ไม่เคยอ่านหนังสือก็ไม่ช่วยนะครับ"

สองคู่ชี้หันมามองหน้าเจย์ แล้วหลุดหัวเราะพร้อมกัน

"จริงของนาย เอาจี๋ไหม เคียวเลิงงานันนี่ ฉันจะกลับไปเอาหนังสือ
เตรียมสอบของฉันมาให้ แต่ฉันมีแค่ของกัลกราบกนะ ศาสตร์อื่นไม่มี
เพราะคอนันน์ยืมห้องสมุดเอา" มิวท์เสนอ

⁴ มิลลิลิตร (ml.)

"ขอบคุณมากเลยครับ" เจย์รับคำอย่างดีใจ

"ข้อเขียนนะไม่เท่าไร แต่ภาคปฏิบัตินี้สิ อย่างเจย์นี่ต้องทดสอบสมรรถภาพพิศาศตรเวทมนตร์กันละ นายใช้เวทมนตร์ได้คงหลายศาสตรไม่ใช่เหรอ" แคฟังแคัถามอย่างนั้น เจย์ก็นิ่งไปแล้วคิดตาม

มีวท์ซึ่งเอื้อมมือไปหยิบขวดสีผสมอาหารอยู่จึงหันมามองแอ็ก แล้วเลยมาสบตาเจย์

"เออ จริงของแอ็กนะ ตอนแรกว่าจะไปยืมซอร์คไนต์ของเพื่อนในชมรม แต่อ่านเองจะดีกว่า"

"ทำไมล่ะครับ" เจย์ถาม มีวท์จึงอธิบายว่า

"ข้อเขียนนะ มันทดสอบทุกศาสตร แต่โดยมากเป็นข้อมูลพื้นฐานที่เราต้องรู้ เพื่อแยกแยะเวทมนตร์ แต่ภาคปฏิบัติมันจะจำเพาะกว่า ตามศาสตรที่ผู้ถูกทดสอบเรียน แต่พอมคแบบนายก็ลำบากเหมือนกัน"

"นายก็พาเจย์ไปห้องสมุดสิ จะได้ช่วยเลือกให้ด้วยว่าเล่มไหนดี เลือกล่มที่มีสอนภาคปฏิบัติด้วย เจย์ยังมีนาอยู่ เคียวก็ได้อ่านหนังสือจนหมดทั้งชั้นหอรอก"

มีวท์หัวเราะ "ได้ๆ...โอเค ได้ของครบแล้วละ ขึ้นไปข้างบนกันเถอะ"

"นี่ฉันนึกไม่ออกเลยนะ ว่าพวกเขาจะเรียกพอมคคนไหนมาเป็นกรรมการทดสอบเจย์ น่าจะต้องเป็นระดับเมจิกลิสต์เลยอะ" แอ็กเคา

"ก็ต้องอย่างนั้นอยู่แล้ว เขามีกฎบังคับว่า ไม่ให้อาจารย์ของเราเป็นนี่นา มาสเตอร์ของร้านเราก็เลยเป็นผู้ทดสอบเจย์ไม่ได้" มีวท์เห็นด้วยและเสียงพุดคุยของมีวท์ก็ดังไปเข้าหูพิคก้าที่คุมเครื่องควรวีให้ศักริมอยู่พอดี

"พูดถึงเรื่องกรรมการที่จะมาทดสอบเจย์อยู่เหรอ" พิคก้าถาม

"ครับมาสเตอร์ พวกเรากำลังสงสัยอยู่ว่า สำนักทะเบียนพอมคจะส่งใครมาทดสอบเจย์ และจะทดสอบแค่ศาสตรักลคราบ หรือว่าทดสอบหมดทุกศาสตรเลยเพื่อตรวจวัดกันจริงๆ ว่าเจย์ใช้เวทมนตร์อะไรได้บ้าง"

พิก้าละมือจากงานที่ทำอยู่ แล้วปล่อยให้เครื่องครัวทำงานด้วยตัวเอง พลังตอบว่า

"ถ้าเป็นเอลเคอร์ ส่วนใหญ่ก็ต้องทดสอบโดยองครักษ์รวม แต่เจย์ใช้โมนาเซียได้แสดงว่า เขาไม่ใช่เอลเคอร์"

เจย์ลอบถอนหายใจ แคร่อ่านหนังสือจะไม่กลัวหรอก เขาพอมีเวลาอยู่ แต่ถ้าต้องถูกทดสอบทุกศาสตร์เวทมนตร์ก็เครียดพอๆ

"ถึงอย่างนั้น สำนักทะเบียนก็ยุ่งจัดเต็มกว่าทุกครั้งละนะ"

"ครับ?" เจย์ทวนถามใจแป้ว

พิก้าก็เลยหัวเราะเสียงใส พลังหันไปจับที่หยอดครีมสดซึ่งบรรจุครีมที่ตีจนได้ที่แล้ว เพื่อนำมาหยอดครีมแต่งหน้าเค้ก

"หน้าที่ของสำนักทะเบียนคือ ทำสำมะโนประชากรพ่อแม่คน แต่อีกหน้าฉากหนึ่งก็คือ สรรหาคนที่เหมาะสมเพื่อชักชวนเข้ามาเป็นฮอป-กินส์ เจย์น่าจะสร้างผลงานดีๆ ไว้ทั้งนั้นเลยนี่นา ก็ต้องถูกจับตามองเป็นพิเศษอยู่แล้ว"

สามหนุ่มหันมามองหน้ากัน แล้วเจย์ก็ได้แค้มแหย เพราะคำว่า 'ผลงานดีๆ' ของมาสเตอร์ก็หมายถึง วีรกรรมที่เขาทำมาตลอดหลายเดือนนั่นเอง

ตุบๆ!

แก็กกับมิวท์คบไหล่เจย์อย่างให้กำลังใจ พอคัทกับโพซี่เดินเข้ามาเอาขนม เจย์กับแก็กจึงเดินไปจัดเก็บของที่เพิ่งขนขึ้นมาเมื่อกี้เข้าห้องสต็อกเล็กของห้องครัวแทนมิวท์ซึ่งต้องไปช่วยโพซี่

"สวัสดีมิวท์ เจย์ มาเสียตอนห้องสมุดเกือบจะปิดเลยนะ" ริกา
บรรณารักษ์ฝึกหัดของห้องสมุดเอ่ยทักทันทีเมื่อเห็นสองบริกรหนุ่มของร้านน้ำชาวิททาเรียเดินเข้ามาที่เคาน์เตอร์

"เพิ่งเลิกงานนะ หิวก็เลยหาอะไรกินก่อน" มิวท์ตอบ พลังส่งดูหนังสือที่แก็กฝากมาคืนให้บรรณารักษ์สาว ขณะที่เจย์มองไปรอบตัว ทั้งที่

ตอนนี้ห้องสมุดควรจะร้างผู้คนแล้ว แต่ทำไมกลับมีคนเยอะมากกว่าตอนที่เขามากับโซอี้เสียอีก

"หาหนังสืออะไรละ ให้ช่วยไหม" เสียงริกก้าเสนอตัวช่วยทำให้เจย์หันมามอง ขณะมิมท์ตอบว่า

"คู่มือทดสอบสมรรถภาพของสำนักทะเบียนฟอมคนะ ตอนนี้มีคนยืมไปเยอะไหม"

ริกก้าเลิกคิ้ว "ช่วงนี้ไม่มีประกาศวันทดสอบเลยนี่ ทำไมเหรือ ใครจะเข้ารับการทดสอบละ"

มิมท์สู่วิ่งชี้ไปทางเจย์ "เจย์นะ"

"เจย์ทำงานครบปีแล้วเหรือเนีย!" ริกก้าอุทานด้วยสีหน้าแปลกใจ เจย์ยังไม่ทันตอบปฏิเสธ หญิงสาวก็แย้งเองว่า "ไม่สิ ยังไม่ครบไม่ใช่เหรือ"

"ครับ" เจย์รับคำสั้นๆ

"ถ้าไม่มีใครยืมไปอีกดี แล้วมีเล่มใหม่ที่อัปเดตล่าสุดเข้ามาบ้างหรือเปล่า"

ริกก้าพยักหน้า

"มีสิ ของอัลฮาคิมกับกัลดราบกนะ ศาสตร์อื่นยังเหมือนเดิม จะเอาศาสตร์อะไรละ เคียวคันหาชั้นหนังสือให้" ริกก้าตอบ พลางเดินไปยังตู้เก็บบัตรรายการหนังสือ

"ไม่ต้องหอรอก ถ้ามันอยู่ที่เดิมเคียวไปหาเอง ขอบใจนะ ไปเจย์"

"อะ...อืม" เจย์รับคำ แล้วเดินตามมิมท์ไป

เจย์รู้ว่ริกก้ามองตามมา แต่ไม่ได้หันไป และเมื่อเดินเข้าไปในส่วน of ห้องสมุดเวทมนตร์ ทุกสายตาก็พุ่งเป้าหมายที่เขา

"นายนี่ฮอตนะ ไปที่ไหนก็มีแต่คนสนใจ" มิมท์แซะติดตลกเบาๆ แล้วพาเจย์เดินไปยังชั้นที่เก็บหนังสือคู่มือทดสอบสมรรถภาพ

"พวกเขาจะไม่ลุกขึ้นมาทำสู้กับผมที่นี่ใช่ไหม" เจย์ถามอย่างหวาดๆ

"ไม่เหรอก ห้องสมุดห้ามทะเลาะวิวาท และถ้าไม่ใช่บรรณารักษ์ หรือผู้ที่ได้รับอนุญาตก็ห้ามใช้เวทมนตร์"

'ถ้าไม่มีข้อห้ามไว้ก็อาจมีใช้ไหม' เจย์คิดต่อ ก่อนจะยื่นมือไปปรับ หนังสือที่มีวักหียบจากชั้นแล้วส่งมาให้

"เล่มนี้เป็นของศาสตร์กัลคราบก คีสุค ตอนพวกเราสอบก็อ่านเล่มนี้แหละ รู้สึกว่าเขาจะอัปเดตข้อสอบใหม่ล่าสุดไว้ให้แล้ว ส่วนเล่มนี้เป็น ศาสตร์อัลฮาติมที่ฉันอ่านอยู่ อืม...อะบลามีลิน เอาเล่มนี้ละกัน เขาว่าคินะ"

"ผมต้องอ่านขนาดนี้เลยหรอครับ"

มิวท์หันมามองเจย์ แล้วตอบโดยไม่คิดอะไรว่า "ก็อย่างที่บอก สอบข้อเขียนนะ มันมีถามความรู้ทั่วไปของทุกศาสตร์ แต่ที่จะให้นายเน้นคือ แนวข้อสอบภาคปฏิบัติ อ่านไว้ก็ไม่เสียหาย สมองอย่างนายจำได้อยู่แล้วละ"

เจย์พยักหน้าหงิกๆ แล้วเดินตามมิวท์ที่เดินต่อไปยังชั้นหนังสือคู่มือทดสอบของศาสตร์เวทมนตร์ขาว

"ท่าจะยากแฮะ ในวิชชอร์มีผู้ใช้เวทมนตร์ขาวไม่เยอะเสียด้วย ส่วนใหญ่พอได้ขึ้นก็ออกนอกเมืองไปเสียหมด เอ ตอนนั้นเพื่อนในชมรมมันอ่านเล่มไหนกันนะ" มิวท์พิมพ์่า ขณะไล่สายตาหาไปคามสันหนังสือ แล้วดึงหนังสือเล่มหนึ่งออกมาเปิดดู

เจย์ไล่สายตาอ่านบนสันหนังสือที่มิวท์ถืออยู่ เป็นหนังสือคู่มือสอบของศาสตร์โมนาเซีย แล้วสายตาก็ปะทะเข้ากับชื่อผู้เขียนหนังสือเล่มนี้

'เลนาตาล เกรเมอร์'¹³,

"หนังสือเล่มนี้..." เจย์เอ่ยขึ้น

มิวท์จึงเงยหน้าถามว่า "ทำไมเหรอก"

"ผู้เขียนเป็นใครเหรอก"

มิวท์พลิกมาอ่านชื่อผู้เขียนอีกครั้ง แล้วตอบว่า "อ้อ คนนี้เป็นสเปเชียลลิสต์คนคังของศาสตร์โมนาเซียเลยนะ"

"สเปเชียลลิสต์...จันเหรอ"

"ไม่รู้จักอีกนะสิ คือจันนะ นายรู้จักเมจิลลิสต์แล้ว?"

"อืม คนที่เก่งศาสตร์เวทมนตร์ขาวหรือดำทั้งสามศาสตร์"

มิวท์พยักหน้า

"และนายก็รู้จักซูเปอร์ลิสต์แล้วด้วย?"

"ใช่"

"สเปเชียลลิสต์คือ พ่อมคหรือแม่มคที่ได้รับการจัดอันดับห้าสิบคนแรกจากพ่อมคทั้งโลกว่า เขามีความเชี่ยวชาญในศาสตร์ใดศาสตร์หนึ่ง โดยการประเมินของสำนักทะเบียน พูดย่ายๆ ก็คือ คนที่เก่งในศาสตร์ใดศาสตร์หนึ่งมากๆ ห้าสิบอันดับแรกนั่นแหละ"

เจย์อ้าปากค้าง

มิวท์เลยชี้ไปที่ชื่อของผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ แล้วชี้เน้นไปที่ตัวเลข 13 ซึ่งเขียนกำกับต่อท้ายนามสกุล จนดูเหมือนเลขยกกำลัง แล้วอธิบายว่า

"เห็นเลข 13 ตรงนี้ไหม มันคือการบอกลำดับที่ของสเปเชียลลิสต์เลนาตาล เครเมอร์ คือคนในลำดับที่สิบสาม ส่วนมาสเตอร์มูซอลของเราคงไม่ต้องพูดถึงเนอะ เอาเล่มนี้ไปอ่านแล้วกัน ฉันเคยเห็นเพื่อนอ่านกันต่อไปก็โฮโนรุส ศาสตร์นี้ต้องอ่านของคุณิมโบส เพราะอ่านง่ายที่สุดแล้ว..." มิวท์บรรยายไปก็ดึงหนังสือออกจากชั้น พลางส่งให้เจย์เรื่อยๆ

หนังสือคู่มือการทดสอบจึงถูกวางลงมือเจย์เพิ่มอีกสองเล่ม เจย์เดินตามมิวท์เลือกหนังสือจนได้หนังสือครบ จึงเดินออกมาจากช่องระหว่างชั้นหนังสือ

"โอ๊ะโอ! ไม่นึกว่าจะเจอเพื่อนเก่าที่นั่นนะ" เสียงหนึ่งดังมา

"กาโก้" มิวท์เอ่ยชื่อเพื่อนเก่าเสียงเรียบ เจย์ที่เดินตามมิวท์มาจึงเงยหน้ามองผู้ที่เข้ามาทักทาย

'หลังจากงานโล่ก็อดก็ไม่เห็นคนคนนี้น่าพิศมัยเลย แต่หมวกนั้น มัน...' เจย์คิด ขณะพิจารณาการแต่งตัวของอดีตคู่ต่อสู้ในโล่ก็อด

เฟสคิวล์

เสื้อคลุมหนังสือดำ กางเกงยีนขาควีน และหมวกปีกกว้าง ไม่ต้องมีใครบอกก็รู้ได้ทันที ตอนนี้ถ้าโก้ไม่ใช่กัลดี้อรรถมาอีกแล้ว เขาน่าจะเป็น...ฮอปกินส์

"ฉันไปพิทเคอิกิลซะหลายเดือน กลับมาถึงเพิ่งรู้ว่า อดีตเพื่อนทรยศทั้งสองคนได้ดิบได้ดีไปแล้ว"

มิวท์ที่ยืนอยู่ข้างหน้าเจย์กำมือแน่น และตอบเสียงเรียบนิ่งไปว่า "ฉันก็ได้ยินมาเหมือนกันว่า นายไคส์ทรีห์เข้าฮอปกินส์ก็เพราะเจย์ไม่รับคำเชิญ"

บรรยากาศระหว่างสองอดีตสมาชิกกัลดีเฟิสต์มากขึ้นทันตา เจย์เห็นคนรอบข้างต่างพาเดินเลี่ยงไปทางอื่น แต่ยังไม่ไกลเกินไปมาก ดูเหมือนทุกคนยังสองจิตสองใจ อยากรู้ อยากเห็นการปะทะคารมของคนที่ทั้งสองก็อยาก แต่ก็ไม่อยากคิดร่างแหให้ต้องเคอะคร้อไปด้วย

"อย่าปากเก่งให้มากนักมิวท์ ที่นายอยู่รอดปลอดภัยจนผ่านช่วงเวลาฝึกงานของร้านวิทาเรียได้ ไม่ได้หมายความว่านายเจ๋งหรอคะ คนที่เปลี่ยนศาสดาไปเพื่อให้ได้เข้าทำงานในร้านนั้น ไม่มีค่าพอจะมายืนต่อหน้าฉัน"

มิวท์ยังคงยืนมองกาโก้นิ่ง รอจนกระทั่งเขาพुकจบ มิวท์จึงตอบว่า "ขอโทษนะที่เป็นห่วง แต่ฉันเลือกแล้ว คีใจที่ได้เจอนาย ไปกันเถอะ เจย์"

"อะ...อืม"

เจย์ขานรับเสียงจึงมำแล้วเดินตามมิวท์ไป ขณะที่เจย์เดินเลี้ยวไปด้านข้างตัวกาโก้

คู่อริที่ยังแค้นเคืองไม่หายก็พุกว่า "เกมของเรามันยังไม่จบนะ สก๊อต"

เจย์หยุดเดิน แล้วหันไปสบตากาโก้

"เจย์! รีบมา" มิวท์ร้องเรียกซ้ำ

เจย์เลยหมุนตัวเดินตามมิวท์ไปทำเรื่องยืมหนังสือ มิวท์เงยมาตลอดทางกลับที่พัก จนเจย์ไม่กล้าพูดอะไร จนกระทั่งเจย์ขี่จักรยานมาส่งมิวท์ที่อะพาร์ตเมนต์ของมาสเตอร์เคย์คี่ เพราะมิวท์ย้ายเข้ามาพักที่นี่ตั้งแต่ผ่านการประเมินผลการทดลองงานเมื่อสองสัปดาห์ก่อน เจย์จึงถามว่า

"พูดไปแบบนั้นจะไม่ใช่ไรหรือ"

"เรื่องอะไร" มิวท์ย้อนถาม

"กาไก่นะสิ เขาคุ...แกร่งขึ้นนะ"

มิวท์มองหน้าเจย์ แล้วคลี่ยิ้มให้

"หมอนั่นเป็นฮอปกินส์แล้ว แม้ได้รับอภิสิทธิ์หลายอย่าง แต่เขาไม่มีสิทธิ์มาคอยตีประชาชนตามอำเภอใจหรอก มันผิดกฎหมาย"

เจย์พยักหน้า แม้มิวท์จะไม่ค่อยโดนทำประลองแล้ว แต่เธอยังน่าเป็นห่วง เพราะยังอยู่ในช่วงทดลองงาน หากไปประลองฝีมือแล้วแพ้ตอนนี้ ความพยายามที่มีมาตลอดของเธอก็สูญเปล่า

"แต่ถึงสู้กัน ฉันไม่คิดว่าจะแพ้มันหรอกนะ"

เจย์เลิกคิ้ว มิวท์จึงยกมือขึ้น เจย์มองบนฝ่ามือเพื่อนก็เห็นเกล็ดสีเขียวระยิบอยู่บนฝ่ามือนั้น

"ถ้าสู้กันด้วยกลศรบก ฉันอาจสู้หมอนั่นไม่ได้ แต่ถ้าเป็นอัลฮาคิมหมอนั่นมันห่วยแตก สู้กันจริงๆ มันอาจจะน็อกไปก่อนฉัน"

"ขนาดนั้นเลย งั้นผมก็ต้องระวังตัวแล้วสิ"

"ไ้อ้บ้า! นายจะระวังทำไม ไป กลับไปร้านได้แล้ว แต่งิ้วที่มาส่ง"

"ขอบใจที่ช่วยเลือกหนังสือ เจอกันพรุ่งนี้นะ"

"แล้วเจอกัน" มิวท์ตอบ แล้วทั้งคู่ก็แยกกัน

เจย์ขี่จักรยานผ่านตลาด พลังคิดถึงบรรยากาศระหว่างกาไก่นับมิวท์ แล้วพึมพำว่า

"ถ้าสู้กันจริงๆ ใครจะชนะนะ"

'อาจจะตายทั้งคู่' กิคิมตอบ ขณะลอยตัวจากหัวเจย์มานั่งบน

ตะกร้าหน้ารถ

เจย์เลิกคิ้ว ทันใดนั้น เจย์ก็ถูกดึงร่างวิญญาณออกมา เป็นเหตุให้เขาต้องส่งพลังจากร่างวิญญาณไปบังคับร่างกายที่กำลังจีจึกรยานอยู่อย่างกะทันหัน พลังส่งเสียงคุกคิม

"กคิม!"

'ใช้ได้' คอบสนองได้ค'

เจย์อยากจะก้อนเอเทมูของตัวเองที่ชอบทดสอบเขาที่เปลือยเป็นประจำ แล้วรีบพาร่างวิญญาณกลับเข้าร่างกาย พลังถามคำว่า

"ทำไมพวกเขาถึงตายทั้งคู่ล่ะ"

'เพราะเจ้ากาไก่นั้น มันเก่งกว่าตอนก่อนหน้านี้หลายขุมนะสิ แต่ผู้ใช้พิษจะมีภาษิตีดีกว่าก็ต่อเมื่อต่อสู้กันในปีค'

"ก็จริง"

หลายเดือนมานี้ เจย์เห็นมิวทำงานอย่างหนัก ช่วงเวลาที่ไม่ได้ทำงาน มาสเตอร์พิคกาก็สั่งการบ้านเยอะมาก พอๆ กับที่แอ็กบ่นว่า ต้องอ่านหนังสือเยอะ เห็นว่าทุกวันที่ 16 กับวันที่ 1 ของทุกเดือนจะมีการประเมินผลที่ห้องแล็บของมาสเตอร์คู้แผลค์ด้วย และผลของการฝึกอย่างหนักนั้นก็คงจะแสดงออกมาบ้างหรอก

"เออ ลืมถามมิวเรื่องแล็บไปเลย" เจย์พิมพ์ พลังปั่นจักรยานให้เร็วและแรงขึ้น เมื่อรถจักรยานต้องวิ่งขึ้นเนิน

กริ่ง!

โทรศัพท์กริกเสียงร้องขึ้นในห้องนอนของมุซอล คนที่ยืนผูกเนกไทอยู่จึงหันไปมองนิตหนึ่ง แต่ยังใจเย็นจัดการกับเนกไทต่อจนเสร็จ แล้วเดินไปรับสาย

"ฮัลโล"

"นอนหลับเป็นตายอยู่หรือไง" เสียงแฟนทอมไวววายดังอยู่ในสาย ทำให้มุซอลขมวดคิ้ว

"มีอะไรที่เข้ามา"

"เมื่อบ่ายฉันไปชั้นสุครศพมา" แฟนทอมตอบสั้นๆ

"มันเกี่ยวอะไรกับฉัน" มูซอลถามอย่างงุนงง

"เป็นศพที่ตายด้วยฝีมือของเนโรนะสิ"

พอได้ยินอย่างนั้นดวงตาของมูซอลก็เปล่งประกายวาววับขึ้น

"เอเทมมูของเจย์นะเหรอ"

"ใช่ โรนัลพยายามสืบเรื่องของเจย์ แต่ส่งคนตามรอย เจย์ สก๊อต ไปเท่าไร คนเหล่านั้นก็ตายหมด ด้วยพลังของเนโร"

"เอเทมมูแห่งผืนน้ำไม่ฆ่าคนบนบก..."

แฟนทอมหัวเราะ "ฉันก็บอกโรนัลแบบนี้แล้ว แต่รู้อะไรไหม..."

"...นอกเสียจากเนโรจะได้ทำพันธสัญญาเอาไว้ แล้วเขาตายด้วยพลังของเนโรจริงๆ หรือเปล่า" มูซอลพูดต่อให้

"ฉันละเกี่ยยคนรู้มากจริง รู้ขนาดนี้ก็มาชั้นสุครศพมาเองเลยไหม"

มูซอลไม่ตอบ เพราะเขากำลังรอฟังคำอธิบาย

"ใช่ เป็นฝีมือของเนโร วิญญาณไม่เหลือหลงด้วย ร่างกายตายด้วยน้ำ อวัยวะไม่ต้องพูดถึง และหลักฐานที่ชัดเจนมากๆ คือ...กระดูกแขนและขาของพวกเขา มีตราเพนตาเคลที่มีนามอันแท้จริงของเอเทมมูแห่งผืนน้ำประทับอยู่ ซึ่งบ่งบอกว่าศพนี้ตายด้วยพลังของเนโครแมนเซอร์"

"แต่เจย์อยู่ที่ร้านวิทาเรียตลอดเวลา เขาไม่มีทางอัญเชิญเอเทมมูให้ไปฆ่าใครได้ นอกเสียจากว่า..."

เสียงหัวเราะทุ้มต่ำของแฟนทอมดังขึ้นอีก แล้วพูดแทรกขึ้นว่า

"ใช่ นอกเสียจากว่า คุณเหมือนลูกศิษย์ของนายคนนี้จะเหมาะกับการคำนี้เสียจริง"

"เขาไม่ใช่ลูกศิษย์ของฉัน"

"เอาน่า ฉันไม่ได้โทร. มาเถียงกับนายเรื่องนี้ แค่อยากขอคำยืนยันจากนายว่า เจย์ สก๊อต อยู่ในวิซเซอร์ ขณะที่มีคนถูกฆ่าโดยเอเทมมูของเขจริงหรือเปล่า"

"กุสึทลาคตระเวนอยู่รอบเมืองนี้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง และยืนยันว่า
เจย์ไม่เคยออกนอกเมืองเลย หากไม่ใช่ตอนถูกจับ หรือออกไปกับฉัน"
มุซอลยืนยัน

แฟนทอมถอนหายใจยาว "นั่นก็เป็นที่แน่นอนแล้วว่า เขาเป็นเนโคร-
แมนเซอร์..."

"เรื่องนั้นใครๆ ก็รู้" มุซอลย้ำต่อ

"...ที่มีเอเทมมุซซึ่งร้ายแรงเวทได้ด้วยตัวเอง" แฟนทอมพยายามความ
ต่อท้ายอีกหน่อย

ทั้งห้องจึงตกอยู่ในความเงียบงันไปชั่วขณะ มุซอลเพ่งสายตามอง
ไปที่เข็มวินาทีซึ่งขยับเป็นจังหวะจะโคน แล้วพูดว่า

"นั่นก็ไม่ใช่ข่าวใหม่"

"มันยังมีอะไรที่ใหม่กว่านี้อีกหรือ ให้ตายเถอะ" แฟนทอมคราง
แต่มุซอลก็คัดบทเปลี่ยนเรื่องไป

"ฉันต้องเข้างานแล้ว อย่าลืมตามสืบเรื่องที่ขอด้วย"

"เคียวลี มุซ..." แฟนทอมรีบเรียกเพื่อรั้งเขาไว้ แต่ไม่ทันแล้ว

มุซอลวางสายไป แล้วเดินออกจากห้องนอน อัสมายากำลังออก
กำลังกายตามท่าของผู้นำที่โฉบท่าเด่นอยู่ในโทรทัศน์ เมื่อเธอเห็นเขาเดิน
ออกมา ก็บอกว่า

"เมายังอยู่ในห้องทำงานนะ"

มุซอลยิ้มนับ แล้วคว้าเสื้อสูทที่แขวนอยู่หน้าประตู ก่อนจะหายตัว
ไปปรากฏตัวตรงหน้าห้องทำงานของเคียคี่แล้วเคาะประตู

"เข้ามา" เสียงอนุญาตดังขึ้น มุซอลจึงเปิดประตูเข้าไป

"มีอะไรหรือมุซ นี่เหลือเวลาอีกสิบนาทีก่อนที่นายต้องเข้างาน
ไม่ใช่หรือ" เคียคี่ถาม โดยไม่เงยหน้าจากบัญชีที่เขา กำลังทำอยู่

"เกลดาเคยบอกใช้ไหมว่า เอเทมมุซของเจย์ใช้กลศรบกได้"

เคียคี่เงยหน้าขึ้นสบตาเพื่อน "อา เรื่องนั้นหรือ ใช่"

"ท่านกาก็ก็แจ้งฉันว่า อัสโมวิกใช้กลศรบกได้เหมือนกัน"

คราวนี้เคย์ก็ถึงกับหยุ่คมือและวางปากกาลง แล้วมองหน้ามุซอลอย่างรอคอยว่า เขาจะพูดอะไรต่อ

"วันนี้แฟนทอมไปชันสูตรศพคนที่โรนัลสั่งให้ตามรอยสืบเรื่องของเจย์"

"ผลเป็นยังไง"

"เนโรฆ่าพวกเขาทั้งหมด"

ดวงตาของเคย์ก็เบิกโตขึ้น

มุซอลจึงพูดต่อ "พวกเราต่างแน่ใจว่า เจย์ไม่มีทางออกจากวิชชอร์ได้โดยที่เราไม่รู้เค็ดซาค ดังนั้นการที่เนโรฆ่าคนบนพื้นดินได้ด้วยตัวเองนั้นหมายความว่า..."

"เอเทมมูคนนั้นร้ายแรงเวทได้ด้วยตัวเอง" เคย์ก็สรุป เหมือนกับที่มุซอลตอบแฟนทอมไปแล้ว

"นายกำลังคิดว่า ฮัลฟี่ก็ทำได้เหมือนกันใช่ไหม โบนเองก็สามารถทำแบบนั้นได้ถ้าฮัลฟี่สั่ง" มุซอลถาม

"ใช่ แต่ไม่ได้คิดแค่นั้นหรอก" เคย์ก็ตอบ พลังเอนหลังไปพึ่งพนักเก้าอี้ ขณะที่มุซอลถามว่า

"นายกคิดว่า เจย์น่าจะไปถึงขั้นเดียวกับวิทหรือยัง"

"ทำไมนายถามอย่างนั้น" เคย์ก็ถาม แต่จากท่าทางของเคย์ที่มุซอลเชื่อว่าอีกฝ่ายก็คิดเหมือนเขา

"เพราะตอนนี้คนคนเดียวที่สามารถทำให้สปิริตใช้ศาสตร์อื่นได้โดยที่เจ้าของไม่ได้สั่ง ก็มีเพียงวิทเท่านั้น แต่ทั้งโรนัลและแฟนทอมคิดว่าเจย์น่าจะทำพันธสัญญาบางอย่างกับเอเทมมู ทำให้เนโรทำสิ่งนั้นได้ แต่พวกเราทุกคนรู้ดี เจย์ไร้ความทรงจำจริงๆ ดังนั้นเจย์คนนี้จึงไม่มีทางสั่งให้ปีศาจหรือเอเทมมูไปฆ่าใครได้"

เคย์ก็หลับตาลง แล้วถอนหายใจยาว "ก็จริง ดังนั้น ฉันถึงให้เจย์เข้ารับการทดสอบสมรรถภาพกับสำนักทะเปียนง"

"นายว่าจะไรนะ!" มุซอลถามเสียงดังอย่างคาดไม่ถึง

เคียคี่ลุ่มตาขึ้นสบตาเพื่อน "ทดสอบสมรรถภาพไง"

"นายบ้าหรือเปล่า พวกเราเองยังไม่รู้เลย ว่าเจย์ทำอะไรได้บ้าง
แล้วจะให้คนอื่นมา..."

"เราจะรู้พร้อมๆ กันเลยไง" เคียคี่พูดสวนไป ทำให้มุซอลชะงัก
เคียคี่จึงพูดต่อ

"...เราจะรู้พร้อมกันว่า เจย์ สก๊อต เป็นอย่างที่เราคิดหรือเปล่า"